МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ
ЗАПОРІЗЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ УНІВЕРСИТЕТ

ФАКУЛЬТЕТ ІНОЗЕМНОЇ ФІЛОЛОГІЇ
КАФЕДРА РОМАНСЬКОЇ ФІЛОЛОГІЇ І ПЕРЕКЛАДУ

Кваліфікаційна робота
магістра

на тему **АКТУАЛІЗАЦІЯ КОНЦЕПТУ LATINOAMÉRICA В ІСПАНСЬКІЙ ЛІНГВОКУЛЬТУРІ**

Виконала: студентка 2 курсу,
групи 8.0350-і
спеціальності 035 Філологія
спеціалізації 035.051 романські мови та літератури (переклад включно), перша - іспанська
освітньої програми Мова і література (іспанська)
Скоч Анжеліка Романівна

Керівник к.ф.н., доц. Стрюкова Н.О.

Рецензент к.ф.н., доц. Тєлкова О.В.

Запоріжжя – 2021

МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ
ЗАПОРІЗЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ УНІВЕРСИТЕТ

Факультет іноземної філології
Кафедра романської філології і перекладу
Освітній рівень магістр
Спеціальність 035 Філологія
Спеціалізація 035.051 Романські мови та літератури (переклад включно), перша – іспанська
Освітня програма Мова і література (іспанська)

ЗАТВЕРДЖУЮ
Завідувач кафедри_____
_____

«___» _____2021 року

З А В Д А Н Н Я
НА КВАЛІФІКАЦІЙНУ РОБОТУ МАГІСТРА

Скоч Анжеліці Романівні
(прізвище, ім'я, по батькові)

1. Тема кваліфікаційної роботи магістра (проекту) «Актуалізація концепту LATINOAMÉRICA в іспанській лінгвокультурі»
Керівник кваліфікаційної роботи (проекту) Стрюкова Надія Олексіївна, к.ф.н., доцент
(прізвище, ім'я, по батькові, науковий ступінь, вчене звання)
затверджені наказом ЗНУ від «08» квітня 2021 року № 566-с

2. Строк подання студентом кваліфікаційної роботи (проекту)
03 грудня 2021

3. Вихідні дані до кваліфікаційної роботи (проекту) теоретико-методологічні засади лінгвокогнітивного аналізу концепту; словники іспанської мови; газети; фразеологізми та анекдоти.

4. Зміст розрахунково – пояснювальної записки (перелік питань, які потрібно розробити): 1) дослідити різні підходи до визначення поняття «концепт» та розробити робоче визначення терміну;2) проаналізувати лінгвокультуру як результат концептуалізації та категоризації світовідчуття певною мовною спільнотою;3) охарактеризувати концепт як ціннісну домінанту лінгвокультури;4) дослідити структуру концепту LATINOAMÉRICA в іспанській мові;5) дослідити та описати особливості вербалізації концепту LATINOAMÉRICA;6) визначити когнітивні ознаки досліджуваного концепту, засоби його маніфестації у досліджуваній іспанській лінгвокультурі.

5. Консультанти розділів кваліфікаційної роботи (проекту).

Розділ	Прізвище, ініціали та посада консультанта	Підпис, дата	
		Завдання видав	Завдання прийняв
Вступ	Стрюкова Н.О.,к.ф.н., доц.	22.05.2021	23.05.2021
Розділ 1	Стрюкова Н.О.,к.ф.н., доц.	22.05.2021	23.05.2021
Розділ 2	Стрюкова Н.О., к.ф.н., доц.	17.10.2021	19.10.2021
Висновки	Стрюкова Н.О., к.ф.н., доц.	21.11.2021	22.11.2021

6. Дата видачі завдання 27.01.2021 р.

КАЛЕНДАРНИЙ ПЛАН

№ з/п	Назва етапів кваліфікаційної роботи магістра	Строк виконання етапів роботи (проекту)	Примітка
1.	Пошук наукових джерел з теми дослідження, їх аналіз	березень 2021	виконано
2.	Написання вступу	квітень 2021	виконано
3.	Написання першого теоретичного розділу	травень 2021	виконано
4.	Добір фактичного матеріалу	червень 2021	виконано
5.	Написання практичного розділу	жовтень 2021	виконано
6.	Формулювання висновків	листопад 2021	виконано
7.	Проходження нормоконтролю	листопад 2021	виконано
8.	Одержання відгуку та рецензії	грудень 2021	виконано
9.	Захист	грудень 2021	виконано

Автор роботи несе персональну відповідальність за відсутність в роботі несанкціонованих текстових запозичень (академічного плагіату)

Магістрант _____ А. Р. Скоч
(підпис) **(ініціали та прізвище)**

Керівник роботи _____ Н. О. Стрюкова
(підпис) **(ініціали та прізвище)**

Нормоконтроль пройдено
Нормоконтролер _____ О. В. Тєлкова
(підпис) (ініціали та прізвище)

РЕФЕРАТ

Дипломна робота – 65 стор., 71 джерело.

Об'єкт дослідження: концепт LATINOAMÉRICA.

Мета роботи: вивчення репрезентації концепту LATINOAMÉRICA як структурно та змістовно складного вербалізованого мисленнєвого конструкту людської свідомості в єдності його понятійного, образного та ціннісного компонентів в іспанській мовній картині світу.

Теоретико-методологічні засади: Теоретична база дослідження ґрунтується на основних положеннях когнітивної лінгвістики розроблених в працях різних вчених та дослідників, таких як : А. А. Бурова, Л. І. Гришаєва, В. Гумбольдта, В. І. Карасика, Г. В. Колшанського, М. В. Піменової, З.Д.Попової, В. І. Постовалової, І.А. Стерніна, В.М. Телія, В.В. Жайворонок, С.Я. Єрмоленко, Л.А. Лисиченко, В.М. Русанівського та ін.

Отримані результати полягають у висновках, що словотвірний ряд лексеми “Latinoamérica” є нечисленним. Він має лише декілька спільнокореневих слів, таких як latinoamericano, latinoamericana та América Latina та Latino América. Хоча, варто звернути увагу на те, що синонімічний ряд є більш представленим: sudamericano, americano, amerindio, criollo, hispanoamericano, indiano, sudaca та iberoamericano.

Можемо зазначити, концепт LATINOAMÉRICA в іспанській лінгвокультурі репрезентований архісемою- іменником «Latinoamérica», яка групує навколо себе цілу низку інших лексичних одиниць- диференціальних сем на ближній периферії концепту LATINOAMÉRICA, а саме: Argentina, Bolivia, Brasil, Chile, Colombia, Costa Rica та ін. Номінативне поле ключової лексеми-репрезентанту концепту LATINOAMÉRICA не є розлогим, адже представлене лише двома лексемами- Hispanoamérica та Iberoamérica.

***Ключові слова**: концепт, LATINOAMÉRICA, лінгвокультура, картина світу, структура концепту.*

ЗМІСТ

ВСТУП 4

РОЗДІЛ 1 ТЕОРЕТИКО-МЕТОДОЛОГІЧНІ ЗАСАДИ АНАЛІЗУ ЛІНГВОКУЛЬТУРНОГО КОНЦЕПТУ 7

1.1 Лінгвокультурологія як наука про людину, її мовну свідомість та культуру 7

1.2 Поняття «картина світу» в сучасній лінгвістиці 12

1.3 Концепт як базова категорія мовної картини світу 17

1.4. Методика аналізу концепту LATINOAMÉRICA 24

РОЗДІЛ 2 КОГНІТИВНІ СКЛАДОВІ КОНЦЕПТУ LATINOAMÉRICA В ІСПАНСЬКІЙ ЛІНГВОКУЛЬТУРІ 33

2.1 Лексична об’єктивація понятійного складника концепту LATINOAMÉRICA в іспанській лінгвокультурі 33

2.2 Асоціативна репрезентація концепту LATINOAMÉRICA в іспанській лінгвокультурі 38

2.3 Профілізація концепту LATINOAMÉRICA в іспанській фразеології 50

ВИСНОВКИ 57

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ 60

ВСТУП

Сьогодні когнітивна лінгвістика є одним з пріоритетних напрямків науки про мову як новий етап у вивченні відносин мови та мислення. У зв’язку з цим, термін когнітивної лінгвістики «концепт» усвідомлюється як центральне поняття в описі мовної картини світу.

Визнання тісного взаємозв'язку культури і мови активізувало комплексне вивчення феноменів ментальності, культури і мови з використанням єдиної системи інструментальних категорій.

Вивчення будь-якого лінгвокультурного концепту як одиниці мовної картини світу являє цінність для виявлення особливостей культури та світогляду конкретної лінгвокультурної спільноти. Наше дослідження присвячене проблемі особливостей структури, змісту та лексико-семантичних засобів репрезентації концепту LATINOAMÉRICA в іспанській лінгвокультурі в аспекті когнітивного та антропоцентричного підходів до мови.

Теоретична база дослідження ґрунтується на основних положеннях когнітивної лінгвістики розроблених в працях різних вчених та дослідників, таких як: А. А. Бурова, Л. І. Гришаєва, В. Гумбольдта, В. І. Карасика, Г.В.Колшанського, М. В. Піменової, З. Д. Попової, В. І. Постовалової, І.А.Стерніна, В.М. Телія, Р. Х. Хайрулліна, J. Link, L. Weisgerber, Бацевич Ф.С., І.О. Голубовської, В.Л. Іващенка, С.Я. Єрмоленка та ін.

Об’єм концептів, що досліджується сучасною когнітивною лінгвістикою є досить значним, але концепт LATINOAMÉRICA, як свідчить наш аналіз, вивчено недостатньо та проблеми вербалізації концепту LATINOAMÉRICA в іспанській мові ще потребують вирішення, що і зумовило вибір теми дослідження.

Актуальність теми визначається зростаючим інтересом до процесів концептуалізації навколишньої дійсності та відображенням цих процесів у

мові, а також необхідністю вивчення особливостей репрезентації концепту LATINOAMÉRICA в іспанській лінгвокультурі.

Об'єктом дослідження є концепт LATINOAMÉRICA.

Предметом дослідження є мовні та мовленнєві засоби репрезентації концепту LATINOAMÉRICA в іспанській лінгвокультурі.

Метою дослідження є дослідження особливостей репрезентації концепту LATINOAMÉRICA як структурно та змістовно складного вербалізованого мисленнєвого конструкту людської свідомості в єдності його понятійного, образного та ціннісного компонентів в іспанській мовній картині світу.

Для дослідження поставленої мети необхідно вирішити наступні **завдання:**

1) дослідити різні підходи до визначення поняття «концепт» та розробити робоче визначення терміну;
2) проаналізувати лінгвокультуру як результат концептуалізації та категоризації світовідчуття певною мовною спільнотою;
3) охарактеризувати концепт як ціннісну домінанту лінгвокультури;
4) дослідити структуру концепту LATINOAMÉRICA в іспанській мові;
5) дослідити та описати особливості вербалізації концепту LATINOAMÉRICA;
6) визначити когнітивні ознаки досліджуваного концепту, засоби його маніфестації у досліджуваній іспанській лінгвокультурі.

Матеріалом дослідження стали іспаномовні лексеми, які репрезентують концепт LATINOAMÉRICA, відібрані з авторитетних лексикографічних джерел сучасної іспанської мови, дані асоціативного експерименту, паремії, афоризми та жарти, а також статті відібрані із найбільш відомих електронних періодичних видань, серед яких «El País». Усього було наведено більше ста прикладів.

Методи дослідження. Дослідження здійснювалось на основі використання таких методів та прийомів: лінгвістичного спостереження та концептуального аналізу, описового і семантико-когнітивного методів,методу

асоціативного експерименту, а також методу аналізу словникових дефініцій та компонентного аналізу.

Наукова новизна полягає в аналізі специфіки репрезентації концепту LATINOAMÉRICA в іспанській лінгвокультурі, який до цього не потрапляв у фокус уваги дослідників.

Практична значущість полягає у можливості подальшого використання її результатів як для викладання дисциплін загальнофілологічного циклу, так і при розробці спецкурсів з лінгвокультурології та когнітивної лінгвістики.

Робота пройшла **апробацію** на студентській конференції «Різдвяні читання» факультету іноземної філології Запорізького національного університету. Основний зміст роботи подано до друку:

1. Скоч А. Актуалізація концепту LATINOAMÉRICA в іспанській лінгвокультурі. Різдвяні студентські наукові читання: Vita in lingua: Матеріали XIII Міжвишівської студентської науково-практичної конференції (Запоріжжя, 10 грудня 2021 р.). Запоріжжя: Запорізький національний університет, 2021. (Подано до друку).

Структура роботи: дане дослідження складається зі вступу, двох розділів, висновків та списку використаних джерел.

У **вступі** подано загальні відомості про дану наукову працю, починаючи від умотивування теми, мети, завдань, актуальності дослідження, визначення об’єкту, предмету та структурування роботи.

У **першому розділі** подаються загальні відомості про концепт як про когнітивне поняття, розглянуто питання взаємодії концепту та мовної картини світу.

Другий розділ містить власний аналіз лінгвокультурної специфіки реалізації концепту LATINOAMÉRICA в сучасній іспанській мові.

У **висновках** подано узагальнені результати проведеної роботи.

РОЗДІЛ 1 ТЕОРЕТИКО-МЕТОДОЛОГІЧНІ ЗАСАДИ АНАЛІЗУЛІНГВОКУЛЬТУРНОГО КОНЦЕПТУ

1.1 Лінгвокультурологія як наука про людину, її мовну свідомість та культуру

В даний час спостерігається тенденція до розширення і розвитку міжнародних контактів в різних сферах економічного, суспільно-політичного, соціального та культурного життя. Саме тому, на сьогоднішній день набувають особливого значення такі поняття, як «мова і культура» і «мовна особистість». Не викликає сумнівів той факт, що дослідження даних понять є необхідним для успішної взаємодії народів та діалогу національних культур.

Лінгвістика XXI ст. активно розробляє напрямок, у якому мова сприймається як культурний код нації, а чи не просто знаряддя комунікації та пізнання. Фундаментальні основи такого підходу були закладені працями В. Гумбольдт, А. А. Потебні та інших вчених.

Мова не лише відбиває реальність, але інтерпретує її, створюючи особливу реальність, у якій живе людина. Л. М. Хайдеггер, видатний мислитель, назвав мову «будинком буття». Тому й лінгвістика, наука про мову, займає авангардні методологічні позиції у системі будь-якого гуманітарного знання і обійтися без її допомоги щодо культури неможливо.

Мова сприймається як шлях, яким ми проникаємо не лише у сучасну ментальністъ нації, а й у погляди наших предків на світ, суспільство і себе. Відлуння минулих років та пережитих століть зберігаються сьогодні у прислів'ях, приказках, фразеологізмах, метафорах та інших символах культури.

Мова народу є відображенням його культури,традицій та світосприйняття. За Волошиним,культура і мова – це нтропоцентричні

сутності, вони в людині, служать людині і без людини не мають сенсу [Волошин, 2000, с. 23]. З точки зору антропоцентричної парадигми, людина пізнає світ через власну діяльність в ньому, і таким чином, досліджується людина в мові і мова в людині. Отже, лінгвокультурологія є результатом антропоцентричної парадигми в сучасній лінгвістиці.

В той же час, В. А. Маслова визначає лінгвокультурологію як галузь лінгвістики, що виникла на стику лінгвістики та культурології або як інтегративну галузь знань, що вбирає в себе результати досліджень у культурології та мовознавстві, етнолінгвістиці та культурній антропології.

Маслова вважає лінгвокультурологію гуманітарною дисципліною, яка вивчає матеріальну та духовну культуру, які втілені у живу національну мову та виявляються у мовних процесах. Дослідниця стверджує, що лінгвокультурологія дозволяє встановити та пояснити яким чином здійснюється одна з базових функцій мови – бути знаряддям створення, розвитку, зберігання та трансляції культури. Відповідно, метою цієї дисципліни є вивчення способів, якими мова втілює культуру [Маслова 2001, с. 46]

А В. М. Телія розглядає лінгвокультурологію як частину саме етнолінгвістики, присвячену вивченню та опису кореспонденції мови та культури у синхронній їх взаємодії [Телія 1996, с. 217- 218].

В. В. Красних дещо поділяє думку Маслової, та визнає лінгвокультурологію дисципліною, що вивчає прояв, відображення та фіксацію культури у мові та дискурсі, безпосередньо пов'язану з вивченням національної картини світу, мовної свідомості та особливостей ментально-лінгвального комплексу [Красних 2002, с. 12].

Незважаючи на те, що дані визначення мають різні відтінки, їхня сутність зводиться до наступного: лінгвокультурологія має відношення як до науки про культуру, так і до науки про мову. Вона являє собою певну сукупність знань про національно-культурну специфіку народу та її відображення у мові.

Найбільш повно в сучасній лінгвістиці поняття лінгвокультурології описане в монографії В. В. Воробйова «Лингвокультурология» [Воробьёв 2008, с. 76].

Автор характеризує лінгвокультурологію за таких аспектів:

1) це наукова дисципліна синтезуючого типу, прикордонна між науками, що вивчають культуру та філологію;

2) основним об'єктом лінгвокультурології є взаємозв'язок та взаємодія культури та мови в процесі її функціонування та вивчення інтерпретації цієї взаємодії в єдиній системній цілісності;

3) предмет лінгвокультурології - національні форми буття суспільства, що відтворюються в системі мовної комунікації та засновані на його культурних цінностях, все, що становить «мовну картину світу»;

4) лінгвокультурологія орієнтується на нову систему культурних цінностей, висунутих новим мисленням, сучасним життям суспільства, на повну, об'єктивну інтерпретацію фактів та явищ;

5) Об'єктивна, повна і цілісна інтерпретація культури народу вимагає від лінгвокультурології системного уявлення культури народу у його мові, у їхній діалектичній взаємодії та розвитку.

За словами В. В. Воробйова, лінгвокультурологія, що виникла на стику лінгвістики та культурології є новою філологічною дисципліною, яка вивчає певним чином сформовану сукупність духовних цінностей та досвіду мовної особистості даної національно-культурної спільності, досліджує насамперед живі комунікативні процеси та зв'язок досліджуваних у них мовних менталітетом народу та забезпечує виконання освітніх, виховних та інтелектуальних завдань навчання» [Воробьёв 1999, с. 77].

Слід зазначити, що узагальненим варіантом завдань лінгвокультурології є вивчення та опис мови та культури у взаємодії. З.К. Сабітова спробувала узагальнити праці різних вчених-лінгвокультурологів і в результаті виділила такі завдання цієї наукової дисципліни:

1) виявлення культурної семантики мовних одиниць у їхньому функціонуванні, що відображає культурно-національну ментальність носіїв мови [Телия 1999, с. 14];

2) опис мовної картини світу – сукупності знань про світ, що відображена в мові;

3) опис крізь призму мови концептосфери (сукупності основних концептів даної культури), культурного простору, дискурсу та культурного фону комунікативного простору [Красных 2002, с. 14];

4) виявлення у мові «найдавніших уявлень, співвідносних з культурними архетипами» [Красных 2002, с. 13];

5) характеристика мовної особистості як носія національної лінгвокультури;

6) опис мовної свідомості як «одного з найпотаємніших куточків культури» [Алефиренко 2006, с. 11];

7) виявлення національних соціокультурних стереотипів мовного спілкування та ін. [Сабитова 2015, с. 11];

Підсумовуючи вищевикладене, слід зазначити, що узагальненим варіантом завдань лінгвокультурології є таке: вивчення та опис мови та культури у взаємодії.

Методи лінгвокультурології – це сукупність аналітичних прийомів, операцій та процедур, що використовуються під час аналізу взаємозв'язку мови та культури. Оскільки лінгвокультурологія – інтегративна галузь знання, що вбирає результати дослідження культурології та мовознавства, етнолінгвістики та культурної антропології, тут застосовується комплекс пізнавальних методів і установок, що групуються навколо смислового центру «мова і культура». У процесі лінгвокультурологічного аналізу методи культурології та лінгвістики використовуються вибірково.

У лінгвокультурології можна використовувати лінгвістичні, а також культурологічні та соціологічні методи – фреймовий аналіз, нарративний аналіз, що сходить до В. Проппа, методи польової етнографії (опис,

класифікація та ін), відкриті інтерв'ю, що застосовуються у психології та соціології, метод лінг, що використовується у школі Н.І. Толстого; можна дослідити матеріал також традиційними методами етнографії, і прийомами експериментально-когнітивної лінгвістики, де найважливішим джерелом матеріалу виступають носії мови.

Слід зазначити, що у лінгвокультурології до сьогодні оформилося кілька напрямів:

- Лінгвокультурологія окремої соціальної групи, етносу в якийсь яскравий у культурному відношенні період, тобто дослідження конкретної лінгвокультурної ситуації.
- Діахронічна лінгвокультурологія, тобто вивчення змін лінгвокультурного стану етносу за певний період.
- Порівняльна лінгвокультурологія, що досліджує лінгвокультурні прояви різних, але взаємозалежних етносів.
- Порівняльна лінгвокультурологія, яка тільки-но починає розвиватися. На сьогоднішній день вона представлена лише кількома роботами, найцікавішою з них є робота М.К. Голованівській «Французький менталітет з погляду носія російської мови», в якій особливості французького менталітету вивчаються з позицій носія російської мови та культури» .
- Лінгвокультурна лексикографія, що займається складанням лінгвокраїнознавчих словників [Воркачев 2003, с. 33].

Проаналізувавши теоретичний матеріл, ми можемо стверджувати що лінгвокультурологія дозволяє зрозуміти закономірності розвитку мови як явища культури, нерозривно пов'язаного з історією народу, який є мовним співтовариством і в той же час носієм тієї чи іншої лінгвокультури. Крім того, лінгвокультурологія розглядає процес розвитку мови як феномен, який дає розуміння менталітету представників різних культур. Такого роду знання необхідні для здійснення успішної міжкультурної комунікації. Таким чином,

головні об'єкти дослідження в лінгвокультурології – народний світогляд, мислення, культурні цінності та їх відображення у мові.

1.2 Поняття «картина світу» в сучасній лінгвістиці

Проблеми взаємодії мови, культури і мислення посідають одне із центральних місць у дослідженнях провідних лінгвістів, культурологів і філософів світу. Термін «картина світу» відноситься до числа фундаментальних понять, в центрі якого знаходиться людина і його буття, взаємовідношення людини зі світом, найважливіші умови його існування в світі.

Картина світу є центральним поняття концепції людини та виражає специфіку її існування. Картина світу є цілісним образом світу, що є результатом усієї активності людини. Вона виникає в людини в ході всіх її контактів та взаємодій із зовнішнім світом. Це можуть бути і побутові контакти зі світом, і предметно – практична активність людини.

Слід дослідити поняття «картина світу»,спираючсиь на дефініції відомих лінгвістів. Так,наприклад, В.В.Жайворонок зазначає, що світ для людини постає таким, яким вона його пізнає, сприймає і освоює, залежно від рівня особистісного розвитку. Картина ж світу – це витвір людської діяльності, але не фізичної, а мисленнєвої, пізнавальної, результат освоєння навколишнього світу. Феномен світу, який людина сприймає через рідну мову, постає для неї таким, якою є для неї сама мова [Жайворонок 2001, с. 51].

У свою чергу видатна дослідниця М. В. Піменова під картиною світу розуміє «сукупність знань і думок суб'єкта щодо об'єктивної реальної або мислимої дійсності» [Пименова 2002,с. 118]. А з точки зору В. А. Маслової, картина світу – є результатом переробки інформації про середовище і людину. Вона може бути представлена за допомогою просторових, часових, кількісних,

етичних та інших параметрів. На її формування впливає мова, традиції, природа і ландшафт, виховання, навчання та інші соціальні чинники» [Маслова 2001, с.208].

Отже, картина світу-це відображення реального світу у свідомості людини. З. Д. Попова і І. А. Стернін визначають це поняття як «упорядковану картину знань про дійсність, що сформувалася в суспільній (а також груповій, індивідуальній) свідомості» [Попова,Стернин 2002, с. 192].

У лінгвістиці існує певна градація картини світу: наукова, наївна, концептуальна, мовна.

Що стосується відображення картини світу в мові, то введення поняття «картини світу» в антропологічну лінгвістику дозволяє розрізняти два види впливу людини на мову – вплив психофізіологічних та іншого роду особливостей людини на конститутивні властивості мови та вплив на мову різних картин світу – релігійно-міфологічної, філософської, наукової, мистецької.

Мова безпосередньо бере участь у двох процесах, пов'язаних із картиною світу. По-перше, у його надрах формується мовна картина світу, одна з найбільш глибинних верств картини світу в людини. По-друге, сама мова висловлює та експлікує інші картини світу людини, які за допомогою спеціальної лексики входять у мову, привносячи до неї риси людини, її культури. З допомогою мови досвідчене знання, отримане окремими індивідами, перетворюється на колективне надбання, колективний досвід.

Мовна картина світу – це відбитий засобами мови образ свідомості – реальності, модель інтегрального знання концептуальної системи уявлень, репрезентованих мовою.

Відзначається, що мовна картина світу відображає стан сприйняття дійсності, що склалися в минулі періоди розвитку мови в суспільстві. Разом з тим мовна картина світу змінюється з часом, і її зміни – це відображення мінливого світу, поява нових реалій, а не прагнення до ідентичності з науковою картиною світу.

У мовній картині світу закладені одиниці знання про світ, що включають цілий набір одиниць, що відбивають спосіб сприйняття світу людиною (афоризми, фразеологічні одиниці, фрейми типових ситуацій, прислів'я та приказки, крилаті слова, метафори, прецедентні тексти культури, прототипові образи національної культури, стійкі оцінки фактів, явищ. Сукупність цих елементів, на думку Ю. Н. Караулова, не утворює послідовної, що прагне до завершеності картини світу: «вони складаються в мозаїчну, фрагментарно заповнювану, принципово незавершену, а часом і суперечливу мовну картину світу, сильно забарвлену національним колоритом» [Караулов 2001, с.128].

У мовній картині світу знаходить своє втілення когнітивна функція мови, що складається в свідомості індивіда під впливом інтеракції, точніше - інтеракційного сліду, що залишається у свідомості в результаті мовної взаємодії [Сулимов 2006, с. 40].

На думку А. П. Бабушкіна, мовна картина світу виступає як провідник у процесі комунікації особистості з навколишнім середовищем, що дозволяє їй об'єктивно відображати сприйняття світу носіями тієї чи іншої культури. Структура картини світу багато в чому визначається принципом систематизації об'єктів, її складових, тому мовна картина світу є фрагментом універсального «картування» дійсності людською свідомістю [Бабушкин 2003, с.12].

Відомий лінгвіст В. Б. Касевич вважає, що мовна картина світу, закодована засобами мовної семантики, часом може виявлятися тією чи іншою мірою пережитковою, реліктовою, що лише традиційно відтворює колишні опозиції через природну недоступність іншого мовного інструментарію; за допомогою останнього створюються нові сенси, котрим старі служать свого роду будівельним матеріалом [Касевич 1997, с. 94].

Мовні знання є частиною немовних знань, оскільки закладені у мові народу практичні, теоретичні та культурні знання та досвід, прямо чи опосередковано вербалізовані його носіями шляхом семантичного та концептуального аналізу, постають у вигляді мовної картини світу, яка хіба

що “вмонтована” у когнітивну структуру, де семантика є складовою такої структури [Васильев 2000, с. 32].

Як зазначає Л. Даниленко, ґрунтовним теоретичним джерелом фундаментальної проблеми взаємозв’язку мови, культури і мислення вважається вчення Вільгельма фон Гумбольдта про дух народу і внутрішню форму мови як вираження індивідуального, самобутнього світосприймання В. фон Гумбольдт перманентно наголошував на нерозривності понять «мова» і «народ», «мова» і «культура» [Гумбольдт 1984, с. 38].

На думку Г. В. Колшанського ж, «мова на одному етапі свого розвитку не виступає в якості самостійної креативної сили і не створює своєї власної картини світу, вона лише фіксує концептуальний світ, первісним джерелом якого є реальний світ» [Колшанский 2001, с. 108].

За лінгвістичними дослідженнями В. Н. Телія, мовна картина світу – це неминучий для мисленнєво-мовної діяльності продукт свідомості, що виникає в результаті взаємодії мислення, дійсності і мови як засобу вираження думок про світ в актах комунікації [Телия 1988, с. 173].

Під мовною картиною світу А.В. Кравченко розуміє те, як «у мові відбивається бачення світу людиною, особливості концептуалізації буттєвих сутностей фіксуються в системі мови, в елементах його граматичного ладу і лексикону».Водночас автор підкреслює, що «істотною частиною мовної картини світу є система відносин між первинним, чуттєво опосередкованим знанням, і вторинним (власне науковим) знанням, синтезованим на основі сукупного емпіричного досвіду, тобто співвідношення конкретного й узагальненого» [Кравченко 1998, с. 260].

Мовна картина світу інтерпретується як " сукупність знань про світ, які відображені в мові, а також способи отримання та інтерпретації нових знань. При такому підході мова – певна концептуальна система та засіб оформлення концептуальної системи знань про світ» [Пименова 2004, с.386]. В. В. Красних уточнює, що «... мовна картина світу складається з «блоків» (понятійних, концептуальних), які зумовлюють наше бачення навколишнього світу, наше

сприйняття і членування навколишньої дійсності, причому ці «блоки» імпліцитні і невідчутні, неусвідомлювані, як неусвідомлюване нами повітря, коли його достатньо і воно так, до якого ми звикли» [Красных 2002,с. 284].

Натомість, Г. А. Брутян стверджує, що мовна картина світу ширше концептуальної, оскільки це «інформація про зовнішній і внутрішній світ, закріплена засобами живих, розмовних мов». Концептуальна картина світу– це не тільки знання, які виступають як результат розумового відображення дійсності, але і підсумок чуттєвого пізнання,що в відзнятому вигляді міститься в логічному пізнанні» [Брутян 1973, с.108].

Згідно з О. А. Корніловим, у сучасній лінгвістиці можна виділити два підходи до мовної картини світу: «об'єктивістський» та «суб'єктивістський». Перший передбачає, що при формуванні картини світу мова виступає не деміургом цієї картини, лише формою висловлювання понятійного (мисленнєво-абстрактного) змісту, здобутого людиною у процесі своєї діяльності (теорії та практики). Таким чином, мовна картина світу «прив'язується» до об'єктивного світу через постулювання її прагнення максимально точно адекватно відобразити об'єктивну реальність [Корнилов 2002, с. 57].

Також слід провести паралель між мовною і національною картинами світу. Мовна картина світу формує тип ставлення людини до світу. Вона задає норми поведінки людини в світі, визначає його ставлення до світу. Таким чином, мовна картина світу являє собою сукупність знань про світ, тобто за допомогою мови ми відображаємо світ. Саме відображаємо, а не описуємо або, точніше, не тільки описуємо, оскільки опис – це лише одна з форм мовного відображення світу.

Таким чином, мовна картина світу та концептуальна картина світу тісно взаємопов'язані, вони несуть певні знання соціуму про предмети об'єктивної дійсності, представляючи рівень народного знання про зовнішній світ. З точки зору З. Д. Попової та В. А. Стерніна, мовна картина світу та концептуальна картина світу «пов'язані між собою як первинне і вторинне, як ментальне

явище і його вербальний вигляд, як зміст поняття і засіб доступу дослідника до цього поняття» [Попова,Стернин 2002,с. 192].

Отже, картина світу та її варіанти досліджуються з точки зору механізмів її формування та національно-культурної специфіки. Мовна картина світу є частиною загальнонаукової, підсистемою концептуальної картини світу, вміщуючи ті її компоненти, які співвідносяться із мовними знаками.

1.3 Концепт як елемент мовної картини світу

Мовна картина світу, будучи змістовною основою знання в менталітеті, являє собою різновид особливим чином організованої концептуальної системи. Кожна система обов'язково має структурою, тобто сукупністю стійких і закономірних зв'язків між елементами системи. Такі елементи отримали узагальнюючу назву розумові репрезентації. Вони не мають чіткої оформленості, як елементи мовної системи – морфеми, слова, пропозиції. Одиниці мовної картини світу: смисли, ідеї, схеми, розумові конструкти – не даються нам безпосередньо в досвіді, їх можна тільки спробувати реконструювати за зовнішніми проявами з певною мірою приблизності.

Основною одиницею мовної картини світу є концепт. Теорії концепту (від лат. conceptus – думка, уявлення) присвячений великий ряд робіт дослідників: В. фон Гумбольдта, Е. Сепіра, Б. Уорфа, Дж. Лакоффа, Р. Джэкендофа, Р.Лангакера, А. Вежбицького, М. Мінського, Н. В. Павиленіса, А. А. Потебні, С.А. Аскольдова, Д. С. Лихачова, А. А. Леонтьєва, Ю. С. Степанова, О.С.Кубрякової, В. М. Телії, З. Д. Попової, І. В. Стерніна та ін. Концепти вивчаються на різних рівнях мови: лексичному (Н.Д. Арутюнова, Л.В.Балашова, В. Р. Гак, Н.В. Гришина, В. о. Колесов, Е. В. Лобкова, Ю.С.Степанов та ін), фразеологічному (У Т. Малигін, Ст. Н. Телія, В. Ю. та

ін), синтаксичному (Е. І. Давидова. В. І. Казаріна, З. Д. Попова та ін), на матеріалі паремій (Р. П. Веселова та ін).

Вивчення концептосфери мови дозволяє виявляти особливості ментального світу того чи іншого етносу, побачити, висловлюючись метафорично, специфіку траєкторії польоту людської думки, отже пізнати культуру народу на різних етапів її розвитку.

Концепти – розумові образи, що стоять за мовними знаками, що позначаються мовними знаками, останнім часом стали предметом живої уваги лінгвістів. Поняття концепту, що прийшло з когнітології, виявилося важливим і необхідним для вивчення мови і лягло в основу когнітивної лінгвістики. З концептів складається семантичний простір конкретної мови, а по семантичному простору можна судити про структури знань у їхньому конкретно-національному заломленні.

Всю пізнавальну діяльність людини (когніцію) можна розглядати як розвиваючу вміння орієнтуватися у світі, а ця діяльність пов'язана з необхідністю ототожнювати та розрізняти об'єкти; концепти виникають задля забезпечення операцій цього. Для виділення концепту необхідні і перцептуальні виділення деяких ознак, і предметні дії з об'єктами та їх кінцеві цілі, і оцінка таких дій тощо, але знаючи роль усіх цих факторів, когнітологи тим не менш ще не можуть відповісти на питання про те, як виникають концепти, крім вказавши на процес освіти смислів у найзагальнішому вигляді.

Когнітивний підхід визначає концепт як «квант знання» [Кубрякова 1988, с. 143]. Лінгвокультурологічний підхід трактує концепт як "згусток культури в свідомості людини, те, у вигляді чого культура входить в ментальний світ людини» [Степанов 2001,с. 143].

Наведемо визначення концепту, дане Л. А. Клімковою, в якому, на наш погляд, вдалося з'єднати обидва підходи: лінгвокогнітивний і лінгвокультурологічний. За Клімковою, концепт є ментальною одиницею, змістом якої є результат осмислення людиною елемента дійсності на основі етнічного, соціумного і індивідуального досвіду, сукупність смислів щодо

елемента дійсності, що мають культурну, етнічну, соціумну, а тим самим і індивідуальну особистісну значущість [Климкова 2007, с. 30].

Розглянемо докладно погляд Ю.С. Степанова на поняття «концепт». На його думку, «культура – це сукупність концептів та відносин між ними» [Степанов 2001, с. 38]. Лінгвіст також зазначає, що «вчений створює оригінальний «образ культури», представляючи його як якийсь простір, не порожній, байдужий, а вібруючий, що має температуру, де прохолодний, де теплий, де обпікає, «який ми відчуваємо теж усією своєю єдиною істотою ... простір, в якому витають ідеї, образи, що зчіпляються в ряди, в об'єми... де панують звуки, то гармонійні, то не співзвучні нашій душі,... де тисячі сутностей, подібно до тонких шовкових стрічок або гілок дерев, торкаються до нас з усіх боків... У цьому просторі будь-яка ідея, будь-який образ знаходять відгук в ідеях, образах, думках, які вже раніше нас виникли і відгукуються на наші тихим, але гармонійним співзвуччям» [Степанов 2001, с. 39].

Натомість, Н. Алефиренко вважає концепти смисловими квантами людського буття. За дослідником, залежно від конкретних умов такого роду смислові кванти здатні перетворюватися на різні спеціалізовані «гештальти» буття. По суті концепти характеризують буття у всій його повноті, від повсякденного стану до виходу на життєві орієнтири. Поняття ж – лише один із модусів концепту (його бік, іпостась, аспект). До концепту можна піднятися дискурсивно (через міркування) та недискурсивно (через образ, символ, участь в осмисленій діяльності, емоційне переживання) [Алефиренко 2010, с. 18].

Також слід звернути увагу на трактування концепту О. Кубрякової, яка стверджує, що концепт – це певний окремий сенс, якась ідея, що є у нас у свідомості. Така ідея існує як оперативна одиниця в розумових процесах, причому одиниця, яка виступає як гештальт, як цілком самостійна і чітко виділена окрема від інших сутність [Кубрякова 2004, с. 316].

Т. Матвєєва так дефінує концепт: це факт способу життя, суспільної свідомості, теорії, виражений у мовній формі; одиниця людського знання світі,

що стоїть за семантикою мовного знака. Концепт – головний елемент мовної картини світу; концепт – це ментальна одиниця, забезпечена різноманітним набором мовних та немовних засобів [Матвеева 2010, с. 162].

Концепт, згідно з науковими дефініціями С.А. Аскольдова, Є.С. Кубрякова, С.Х. Ляпіна, О.П. Скидан – це багатовимірний розумовий конструкт, що відображає процес пізнання світу, результати людської діяльності, його досвід і знання про світ, що зберігає інформацію про нього.

М.А. Холодная трактує концепт як «пізнавальну психічну структуру, особливості організації якої забезпечують можливість відображення дійсності єдності різноякісних аспектів. На думку Р. Павіленса, концепти - це смисли, що становлять когнітивно базисні підсистеми думки та знання [Красавский 2001, с. 40-59].

Формування концепту як елемента мовної картини світу відбувається з тих же джерел, що і мовна картина світу [Гончарова 2012, с. 397].

На думку З. Д. Попової і І. А. Стерніна, концепт формується у свідомості людини з:

а) його безпосереднього чуттєвого досвіду - сприйняття світу органами чуття;

б) предметної діяльності;

в) розумових операцій із вже існуючими у його свідомості концептами;

г) із мовного спілкування (концепт може бути повідомлений, роз'яснений людині у мовній формі) [Попова,Стернин 2002, с. 192].

Концепти знаходять своє вербальне вираження за допомогою одиниць різних мовних рівнів: лексем, фразеологізмів, прислів'їв та приказок, афоризмів, а також граматичних форм та синтаксичних структур. Передаючи той чи інший концепт, лексична одиниця активує відповідний когнітивний контекст, при цьому складною проблемою залишається досі визначення тієї межі, за якою закінчується мовне знання (знання мовного значення) та починається загальне, енциклопедичне знання, не пов'язане з мовним значенням. Концепт ширший за мовне значення, значення відображає лише

межу концепту, його ознаку або шар, але абсолютно точно, що значення активізує і пробуджує багато шарів концепту у свідомості тих, хто говорить, не включені в мовне значення слова. Значення слова є основним входом у концепт для розуміння його суті.

Рухливість кордонів концепту визначає його здатність до змін. Здатність концепту до мінливості в свідомості забезпечує можливість розвитку, зростання особистості, її інтелектуальних і моральних якостей. Людина, набуваючи досвід, трансформує його в певні концепти, які, логічно зв'язуючись між собою, утворюють концептуальну систему, або концептосферу.

Термін коцептосфера був введений в лінгвістику Д.С. Лихачовим. Вперше він з'являється в його роботі «Концептосфера російської мови», де концептосфера розглядається як сукупність вербалізуваних концептів, що мають загальнолюдську цінність [Лихачов 1997, с. 282].

Убийко В.І. в своїй статті «Концептосфера людини в семантичному просторі мови» розмежовує це об'ємне і багатовимірне поняття на національну концептосферу, концептосферу мови, художню концептосферу і концептосферу групи. Тим самим автор виділяє онтологічний, гносеологічний, етичний і соціальний аспекти концептосфери. Концептосфера утворена всіма потенціями концептів носіїв мови, і чим багатша культура нації, її фольклор, релігія, історичний досвід, тим, відповідно, багатше концептосфера народу. Наявність концептів, які формують загальнонаціональні культурні цінності, так званих універсальних концептів, забезпечує можливість взаєморозуміння між народами [Убийко, 2001, с. 102].

Концептосфера мови – це дуже складна система концептів, «освічена перетинами і переплетеннями численних і різноманітних структур, які організовують концепти то в ряди, то ланцюжки, то в поля з центром і периферією» [Убийко 2001, с. 102].

Таким чином, концептуальним системам притаманна мінливість, пов'язана з накопиченням досвіду і набуттям нових знань, і логічність,

пов'язана з особливостями процесу побудови концептуальних систем у свідомості. Вивчення способів мовної репрезентації концептів, ступінь їх розробленості засобами мови дозволяє побачити відмінності в значущості тих чи інших концептів в національній концептосфері.

Для найбільш повного усвідомлення концепту необхідно будувати певну модель, яка відображатиме його структуру. Незважаючи на те, що концепт має певну структуру, її не можна уявити у вигляді жорсткої структури. Це пояснюється його активною динамічною роллю у процесі мислення - концепт постійно функціонує, актуалізується у різних своїх складових частинах і аспектах, і навіть з'єднується з іншими концептами.

На даний момент у лінгвокультурології склалося кілька підходів до виявлення структури концепту. Всі вони ґрунтуються на положенні про те, що як структурна одиниця концептуальної системи концепт репрезентується семантичними структурами різного рівня складності та абстрактності.

Найбільш відомі нині підходи до виявлення структури концепту, що лежать в основі цілого ряду сучасних досліджень у галузі лінгвоконцептології, належать Ю.С. Степанову, В.І. Карасику, І.А. Стерніну, В.В. Колесову та Г.Г.Слишкіну.

Широко відоме трактування структури концепту Ю.С. Степанова, який стверджує, що концепт має багатошарову структуру і виділяє: (1) «основну ознаку», «актуальний шар» концепту, в якому «концепт актуально існує для всіх, хто користується даною мовою (мовою даної культури) як засіб їх взаєморозуміння та спілкування»; (2) додаткові, або кілька додаткових, «пасивних» ознак, які є вже неактуальними, «історичними», які актуалізуються «при спілкуванні людей лише деяких соціальних груп»; (3) «літеральний зміст» або «внутрішню форму, зазвичай зовсім не усвідомлювану, зображену в зовнішній, словесній формі», або етимологічний, найбільш віддалений в історію, ознака концепту [Степанов 2004, с.36]. Цей підхід можна назвати діахронічним, у межах структура концепту у процесі її еволюціонування у межах культури.

І.А. Стернін та З.Д. Попова пропонують польову модель концепту. Виходячи з того, що значення слова має польову структуру (архісема в ядрі, диференціальні семи на ближній периферії, приховані семи на дальній периферії), автори пропонують припустити, що концепт має багатошарову організацію, яка може бути виявлена через аналіз мовних засобів її репрезентації [Попова, Стернин 2001, с. 34–56].

На думку авторів підходу, концепт може отримати польовий опис – у термінах ядра та периферії. До ядра належать прототипові шари з найбільшою чуттєво-наочною конкретністю, первинні яскраві образи; Більш абстрактні ознаки становлять периферію концепту. Базовий образ може вичерпувати зміст концепту, якщо концепт відбиває конкретні чуттєві відчуття провини і уявлення. У складніших концептах на базовий образ нашаровуються додаткові концептуальні ознаки. Автори підкреслюють, що «многочисленных концептуальных слоев в концепте может не быть, но базовый когнитивный слой с чувственно-образным ядром есть у каждого концепта, иначе концепт не может фиксироваться в универсальном предметном коде как дискретная единица мышления (смысловая отдельность), не может функционировать как мыслительная единица» [Попова, Стернин 2002, с. 34]. Також, за думкою дослідників: периферія складається з слабо структурованих предикацій, що відбивають інтерпретацію окремих концептуальних ознак та його поєднань як тверджень, установок свідомості, які у цій культурі з менталітету різних людей. Цей шар змісту концепту був позначений терміном «інтерпретаційне поле концепту [Попова, Стернин 2001, с. 34–56].

В.І. Карасик, виявляючи структуру концептів – духовних цінностей, виділяє в ній, окрім образної, понятійну та ціннісну складові. Образну складову автор розуміє як «след чувственного представления в памяти в единстве с метафорическими переносами» [Карасик 2005, с.27]. Понятійна складова є, на думку В.І. Карасика, «совокупность существенных признаков объекта или ситуации и итог их познания» [Карасик В.И. 2005, с. 39]. З

лінгвокультурологічної точки зору домінуючою є ціннісна складова, оскільки вона найбільш культурно значуща.

Оригінальна концепція структури лінгвокультурного концепту належить Г.Г. Слишкіну, який пропонує асоціативну модель концепту, виходячи з того, що останній функціонує як процес безперервної номінації та реномінації об'єктів, появи нових та втрати старих асоціативних зв'язків між мовними одиницями та номінованими об'єктами. Номінативна щільність концепту в рамках даного підходу є основною характеристикою інтразони концепту (сукупності входять до концепту асоціацій), а метафорична дифузність – його екстразони (сукупності вихідних асоціацій) [Слышкин 2004, с. 60].

На думку В.В. Колесова, смислова єдність концепту забезпечується послідовністю його «проявления в виде образа, понятия и символа», где образ представляет психологическую основу знака, понятие отражает логические функции сознания, а символ – общекультурный компонент словесного знака [Колесов 2002, с.107].

1.4 Методика аналізу концепту LATINOAMÉRICA

Одним з провідних досліджень в сучасній лінгвістиці є дослідження концептів. Дане поняття активно використовується філологами, лінгвістами, когнітологами. Воно дає можливість розглядати з нових позицій закономірності походження мови, свідомості та культури, а також нові аспекти взаємодії когнітивної лінгвісті з психологією, культурологією та філософією. На думку вчених, вибір методів дослідження концептів залежить від типу досліджуваного концепту (змістовий, структурний), від підходу (філософський, лінгвокогнітивний, лінгвокультурологічний, психологічний) вивчення концепту, а також від матеріалу досліджуваної мови.

Услід за такими вченими, як О. Вежбицька, Н.Д. Арутюнова, А.П. Бабушкін, Н.А. Красавський, В.П. Нерознак, ми вважаємо, що концепт пов'язані з вербальними засобами висловлювання. Концепти реалізуються у мові по-різному: з допомогою лексеми, фразеологізмів, паремій, речень тощо. У зв'язку з цим є різні способи вивчення концептів. Розглянемо найбільш поширені та активно застосовувані методи.

Описовий, порівняльний і порівняльно-історичний методи застосовуються в лінгвістичних дослідженнях вже протягом тривалого часу і є найбільш поширеними.

Етимологічний аналіз дає змогу прослідкувати ранню історію концепту і динаміку утворення нових або зникнення раніше існуючих семантичних ознак, що мають його зміст, а також визначати внутрішню форму його імені, що є складовою частиною змістовного мінімуму концепту

Концептуальний аналіз є порівняно новим методом дослідження, тому ми вирішили використовувати саме такий метод. Концептуальний аналіз, перш за все, пов'язується з поняттям концептосфери, яка виступає об'єктом його дослідження. Метою концептуального аналізу можна вважати виявлення парадигми культурно значимих концептів та опис їхньої концептосфери [Бабенко 2000, с.80].

Об'єктом дослідження є смисли, передані окремими словами, граматичними категоріями чи текстами, причому залучення великого корпусу контекстів вживання слова у художній літературі дозволяє як описати аналізований концепт, а й структурувати його, вичленюючи набір найбільш характерних ознак. Опис концепту, за В.І. Карасику, - це спеціальні дослідницькі процедури тлумачення значення його імені та найближчих позначень: 1) дефінування (виділення смислових ознак); 2) контекстуальний аналіз (виділення асоціативно пов'язаних смислових ознак); 3) етимологічний аналіз; 4) пареміологічний аналіз; 5) інтерв'ювання, анкетування, коментуванняе [Исаева 1996, с.131].

Метод лексикографічного дослідження э одним із основних при розгляді концепту. Багато вчених пишуть про те, що необхідно аналізувати дані тлумачних словників, оскільки це дозволяє охарактеризувати семантику ключових слів концепту, описати їх асоціативні та коннотативні складові. Завдяки такому підходу, можна визначити ядро і периферію концепту. Крім того, є доцільним зіставляти словники різних років для того, щоб виявити «динаміку змісту концепту» [Михайлова 2003, с. 181].

Компонентний аналіз направлений на дослідження значень слів шляхом визначення їх сімного складу, а також встановлення класифікаційних зв'язків ключових номінантів концепту. На важливість компонентного аналізу вказують такі лінгвісти, як М.В. Нікітін, С.Г. Воркачов та інші. Зазначимо, що в основі компонентного аналізу лежить дефініційний, однак він або вибирає зі словникового тлумачення значення надмірне, або додає «сьому лексичного, лексикологічного, граматичного або логіко-понятійного характеру» [Никитин 2003, с. 6].

Словотвірний аналіз встановлює відносини похідності, дозволяє виявити деривaційні можливості номінанта концепту та побудувати його лексико-семантичне поле. Аналіз словотворчої «активності» ключової лексеми, що вербалізує концепт, її етимології, виявлення та опис семантики дериватів також сприяє виявленню низки «додаткових когнітивних ознак досліджуваного концепту» [Крючкова 2004, с. 271]. Слово, яке найбільш вичерпно й точно відтворює зміст певного концепту, набуває статусу його імені. Однак у процесі аналізу того чи іншого концепту необхідно враховувати, що його ім'я відображає лише декілька концептуальних ознак, які є актуальними лише у конкретному повідомленні мовця. А весь обсяг смислу концепту теоретично може бути виражений тільки через сукупність мовних засобів, кожний з яких розкриває лише певний фрагмент знання про нього. До складу мовних засобів, які знаходяться у номінативному полі певного концепту і є об'єктом його лінгвокогнітивного дослідження, входять прямі і похідні номінації концепту, спі- льнокореневі слова, одиниці різних

частин мови, словотвірно пов'язані з основними лексичними засобами вербалізації концепту [Попова, Стернин 2007, 34].

Дослідження внутрішньої форми слова- аналіз внутрішньої форми слова має значення у вивченні концепту, оскільки завдяки йому «можна відновити фрагмент духовної чи матеріальної культури…» [Никитин 2003, с. 6]. Внутрішня форма становить частину значення слова, яка найтісніше пов'язані з мовної картиною світу. Внутрішня форма завжди розуміється як «жива» ознака, що лежить в основі номінації, усвідомлення основи найменування, і її не можна плутати з етимологією слова, яка може бути затемненою [Шафиков 1998, с. 57]. Синтагматичний аналіз (дистрибутивний) передбачає аналіз поєднання базових номінантів концепту з різними частинами мови. Як зазначає І.А. Стернін, «аналіз поєднання дозволяє виявити способи категоризації та концептуалізації явища» [Стернин 2001, с. 62].

В даний час найбільш поширений структурно-семантичний аналіз лексико-семантичних груп, що спирається на дані тлумачних словників, словотвірних, словників синонімів і т.д. Існують інші способи аналізу ЛСГ, наприклад, метод ланцюжка словникових дефініцій, визначення групи методом ступінчастої ідентифікації, дистрибутивний статистичний метод, ареальні зіставлення , метод зворотного перекладу.

Пареміологічний аналіз передбачає вивчення матеріалу прислів'їв, приказок та афоризмів, адже вони посідають у фонді мови особливе місце, оскільки відображають мовну картину світу народу.Пареміологічний аналіз тісно пов'язаний з контекстуальним, оскільки прислів'я та приказки, «наділеними національно-культурним компонентом семантики, беруть участь у створенні культурно-фонового потенціалу художнього тексту» [Маслова 2001, с. 9].

Також існує безліч підходів до аналізу концептів, способів їх опису, заснованих на використанні різного досліджуваного матеріалу. Одними з найбільш переконливих ми вважаємо етапи семантико-когнітивного дослідження концептів за З. Д. Поповою та І. А. Стерніним:

1. Побудова номінативного поля концепта.

2. Аналіз і опис семантики мовних засобів, що входять в поле концепта.

3. Когнітивна інтерпретація результатів опису семантики мовних засобів-виявлення когнітивних ознак, що формують досліджуваний концепт як ментальну одиницю.

4. Верифікація отриманого когнітивного опису у носіїв мови [Попова, Стернин 2007, с. 160]

Семантико-когнітивний підхід у лінгвокогнітивних дослідженнях свідчить, що шлях дослідження «від мови до концепту» є найбільш надійним і аналіз мовних засобів дозволяє найбільш простим і ефективним способом виявити ознаки концептів і змоделювати концепт.

Нашу увагу привернув контекстуальний аналіз концепту, оскільки він дозволяє уточнити і доповнити імпліцитний зміст концепту. Дослідження концептуальної структури тексту має особливе значення, оскільки в художніх творах репрезентується як базова, загальнонаціональна концептуальна картина світу, так і індивідуально-авторська. З цією тезою погоджуються багато дослідників, наприклад, В. Л. Маслова [Маслова 2006, с. 16]. Дослідження природи концепту ґрунтується на описі способів його експлікації в тексті, в лексичному і фразеологічному тезаурусі.

Експериментальні методи дозволяють отримати додаткову інформацію емоційного та оцінного характеру про концепт. В даний час застосовуються різні методи: асоціативний та інтерпретаційний експеримент, методика інтерв'ювання, методика семантичного шкалювання, ранжирування та інші. Особливою популярністю користується асоціативний експеримент, спрямований на асоціативні зв'язки та їх силу і полягає в тому, що на запропоновані слова-стимули випробувані відповідають будь-якою формою, тобто. за рахунок асоціацій формується асоціативне поле.

Ми також спираємося на метод асоціативного експерименту, що дозволяє максимально наблизитися до ментального лексикону, вербальної пам'яті, культурного стереотипу народу. Ефективність використання методики

асоціативного експерименту з метою дослідження лексики доведена багатьма лінгвістами (А.А. Леонтьєв, Є.С. Кубрякова).

Методики асоціативних експериментів дозволяють виділити такі типи асоціативних зв'язків:

- смислова близькість (асоціативною реакцією є слово-синонім);
- смислова протилежність (асоціативна реакція представлена у вигляді слова-антоніма);
- співзвучність (рима);
- лексико-семантична група;
- відносини «частина-ціле».

Асоціативний експеримент допомагає визначати ставлення людини до тих чи інших реалій навколишнього світу та виявляти коло цінностей через реакцію на конкретні поняття. В результаті такого експерименту можна виділити позитивні, негативні та нейтральні відповіді, що підтверджує наявність у кожного учасника індивідуального досвіду, який або міцно пов'язаний з національною культурою, або з нею не пов'язаний.

У той самий час слід зазначити, що асоціативна мережа розглядається як з погляду психології, але з погляду мовного ладу, який відбиває зв'язок граматичної структурою мови. Ю.М. Караулов запропонував гіпотезу у тому, що лексика навіть у свідомості людини існує лише межах граматики, і навіть у тому, що граматика завжди пов'язані з певними лексемами. На основі експерименту встановлено, що відповідями на слова реакції були словоформи або словозмінні варіанти запропонованих слів. Таким чином, був зроблений висновок про те, що вся лексика у свідомості людини відображається у вигляді різних словоформ, які, у свою чергу, є граматикою мови.

Через дослідження Ю.Н. Карауловим була запропонована модель асоціативно-вербальної мережі, всередині якої лексичний та граматичний устрої мови безпосередньо пов'язані один з одним. Всі слова в такій моделі представлені у вигляді певних словоформ, що входять до складу більших послідовностей таких словоформ у свідомості людини [Караулов 1996. с. 67].

У процесі вивчення асоціативних зв'язків різними вченими (Дж. Міллер, А.П Клименко, Е.Бендикс, І.А. Стернін) були запропоновані різні методи експерименту, які повинні були найточніше виявити словесні парадигми та закріпити у вигляді результату дослідження лексико-семантичні групи за кожним словом-стимулом.

Асоціативні зв'язки є певною мірою автоматизованими елементами, тому що людина не замислюється над тим, чому одне слово пов'язане з іншим і де починається цей зв'язок. Виникаючі асоціації є результатом отриманого протягом життя досвіду, різного виду знань. Феномен асоціативного експерименту полягає в тому, що люди, що належать одній культурі та одній соціальній групі, зазвичай дають схожі відповіді на ті самі стимули. Виходячи з цього, асоціативні словники відображають асоціативну норму, яка фіксується в результаті масового експерименту і стає «очікуваною» реакцією.

Експериментальна методика спрямованого асоціативного експерименту, запропонована А.П. Клименко, полягає в тому, що як стимул пропонується пара слів, яка в сукупності повинна породжувати одну реакцію, після чого на основі перших слів і отриманої від інформанта реакції утворюється нова пара.

Існують різні прийоми виділення семантичних компонентів, у яких виділяються вільний і спрямований способи проведення асоціативного експерименту. Вільний асоціативний експеримент ґрунтується на теорії Дж. Міллера, який говорить про «предикативну природу асоціацій», що вказує на обов'язковий предикативний зв'язок слів, що асоціюються один з одним. Реакція при такому експерименті не є свідомо спровокованою, оскільки початкові стимули представлені без будь-яких обмежень і особливих умов пошуку відповіді. Результати такого експерименту можуть використовуватися як матеріал для виділення лексико-семантичних зв'язків: інтегральні, диференціальні семи та для аналізу сем. У цьому випадку використовуються тільки ті частотні реакції, які безпосередньо пов'язані зі словом-стимулом і не відображають переносне значення або значення, пов'язане з іншими

реакціями, що автоматично виникають, наприклад, з культурними концептами.

Спрямований асоціативний експеримент відрізняється наявністю певних обмежень у поданні відповіді інформантами. У багатьох випадках людині пропонують дати суб'єктивну дефініцію слова або тлумачення. Подібний спосіб проведення асоціативного експерименту значно звужує коло можливих семантичних елементів та граматичних структур, які представлені у відповіді. Якщо у вільному асоціативному експерименті реакцією може бути будь-яке слово, то у спрямованому експерименті учасникам найчастіше пропонується дати суб'єктивні словесні визначення [Попова, Стернин 2009, с. 7].

Останній спосіб досить точно виявляє ядерну сему, враховуючи найбільш частотні реакції. Самей цей вид асоціативного експерименту здається нам найбільш раціональним та демонструючим.

Направлений експеримент провокує реакцію, що у першу чергу пов'язана з ядерними семантичними компонентами, тоді як вільний експеримент не має такої мети і найчастіше відбиває периферію семантики слова.

Деякі види асоціативних експериментів будуються на використанні лексико-граматичної конструкції, в якій досліджуване слово представлене або у вигляді зіставного елемента, або у вигляді протиставного. У процесі експерименту люди працюють з цілими поєднаннями слів, але це не заважає виділяти компоненти, що цікавлять, оскільки вони будуть ядром всієї фрази.

Область асоціативних досліджень широко вивчається з різних точок зору і найчастіше використовується як метод при аналізі різних лексичних компонентів. Унікальність асоціативного експерименту полягає в тому, що він здатний виявляти ті елементи семантики, які не можна отримати в інших випадках. Масові реакції є певною фіксованою нормою, яка відбиває культурні, тимчасові, вікові та інші особливості і стає орієнтиром щодо окремих семантичних компонентів.

На наш погляд, всі перелічені методики поєднують метод концептуального аналізу, який ми розуміємо як спосіб дослідження,

фіксування та пояснення концептуальної системи носія мови. Метод концептуального аналізу полягає, з одного боку, у розгляді мовних способів вираження концепту, з іншого боку, – у реконструкції концепту і фрагментів мовної картини світу, що стоять за ними. Метод концептуального аналізу є комплексним, що включає контекстуальний аналіз, дефініційний, порівняльні та зіставні методи та інші, тому він поєднує в собі мовну та культурну семантику слова, що дозволяє об'єктивно та повно провести логічний аналіз концептів природної мови.

Розглянувши методи аналізу концептів, ми визначилися, що в нашому дослідженні ми використовуємо комплексну методику, яка включає як традиційні для лінгвістики методи та прийоми дослідження (описовий, порівняльний, контекстний), так і порівняно нові, зокрема, концептуальний аналіз та асоціативний експеримент. У нашому дослідженні ми трактуємо концептуальний аналіз як методику опису вербальних репрезентацій концепту шляхом побудови словесної моделі концепту.

РОЗДІЛ 2 АКТУАЛІЗАЦІЯ КОНЦЕПТУ LATINOAMERICA В ІСПАНСЬКІЙ ЛІНГВОКУЛЬТУРІ

2.1 Лексична об’єктивація понятійного складника концепту LATINOAMÉRICA в іспанській лінгвокультурі

У завдання нашого дослідження входить аналіз засобів вербалізації концепту LATINOAMÉRICA і моделювання його структури, тобто понятійної, образної та ціннісної складової.

Обране слово для аналізу концепту є топонім «latinoamerica». На думку багатьох авторів, всі власні імена несуть різну культурну інформацію про об'єкт номінації. Вибір концепту LATINOAMÉRICA не випадковий. Він обумовлений тим, що концепт LATINOAMÉRICA, хоч і не входить до загальнонаціональних концептів, як, наприклад, FAMILIA, CASA і т.д., все більше набуває рис полікультурної лінгвістичної одиниці, що, є прямим наслідком процесів глобалізації не лише соціально-економічних, а й соціокультурних просторів.

Отже, топонім «latinoamérica» являє собою регіон Америки, де романські мови – тобто мови що походять від латинської мови є офіційними або найважливішими мовами спілкування. Геополітично, Латинська Америка поділяється на 33 незалежних держави і декілька залежних територій. За Diccionario Clave:

“…son **países** cuya lengua oficial es el español o el portugués (Argentina, Bolivia, Brasil, Chile, Colombia, Costa Rica, Cuba, Ecuador, El Salvador, Guatemala, Honduras, México, Nicaragua, Panamá, Paraguay, Perú, Puerto Rico, República Dominicana, Uruguay y Venezuela)” [Diccionario Clave].

Подані топоніми-назви країн, що належать до регіону Латинської Америки та похідні від них, наприклад: *chilena, argentinos, venezolanos, mexicanos, paraguayos* та ін. можна вважати диференціальними семами на

ближній периферії концепту LATINOAMÉRICA при архісемі «Latinoamérica» в ядрі концепту.

Для вивчення понятійної складової концепту в іспанській лінгвокультурі звернемо увагу, на лексикографічні джерела. Традиційно зміст понятійного шару досліджується методом лексикографічного аналізу, адже у словникових дефініціях репрезентується номінативний досвід наукового і повсякденного рівнів свідомості, останній з яких відзначений національно-культурною специфікою.

Різноманітні енциклопедичні, географічні, топонімічні словники та етимологічні словники трактують лексему концепту LATINOAMÉRICA по-різному.

Академічний словник іспанської мови пропонує наступне визначення основної лексеми-репрезентанту концепту LATINOAMÉRICA іменника *Latinoamérica:*

Latinoamérica. Nombre que engloba el conjunto de países del continente americano en los que se hablan lenguas derivadas del latín (español, portugués y francés), en oposición a la América de habla inglesa: *«El cálculo* [...] *de sujetos potenciales del derecho indígena colectivo es por ahora imposible, particularmente en Latinoamérica. En Canadá y Estados Unidos hay sistemas más formalizados de registro público»* [Clavero *Derecho*1994]. Es igualmente correcta la denominación *América Latina.* Para referirse exclusivamente a los países de lengua española es más propio usar el término específico *Hispanoamérica* (Hispanoamérica), si se incluye Brasil, país de habla portuguesa, el término *Iberoamérica* (Iberoamérica). Debe escribirse siempre en una sola palabra, pero existen otras grafías como *Latino América* o *Latino-América.* Su gentilicio es *latinoamericano* [DLE].

Порівняно з дефініцією лексичної одиниці «Latinoamérica» DLE, *Diccionario Clave* також надає відомості щодо прикметника, утвореного від “Latinoamérica”-*latinoamericano*:

latinoamericano,na

adj.

1 De los países americanos que fueron colonizados por España, Portugal o Francia (países europeos), o relacionados con ellos: *Numerosos escritores y artistas acudie ron a un encuentro cultural latinoamericano.*

adj./s.

2 De Latinoamérica
(conjunto de países americanos con lenguas de origen latino), o relacionado con ell a: *Los pueblos latinoamericanos se pueden comunicar con el español, el francés y el portugués*.
Dist. de *hispanoamericano* (de los países americanos de habla española) y de *ibero americano* (de los países americanos de habla española o portuguesa).

Аналізуючи дефініцію подану *Diccionario Clave ,* ми можемо спостерігати синонімічний ряд , що утворює лексема «latinoamericano»,а саме "*hispanoamericano"* та *"iberoamericano"*. У свою чергу, *Diccionario Clave* містить такі дані про лексичну одиницю "*hispanoamericano":*

adj.

1
De los españoles y los americanos o con elementos propios de ambos: *El acuerdo hispanoamericano entre España y Estados Unidos se firmó ayer.*

adj./s.

2
De las naciones americanas que tienen como lengua oficial el español o relacionad o con ellas: *Durante algún tiempo, la arquitectura hispanoamericana tuvo influenc ia española*.

А також таку інформацію ми знайшли за лексемою *"iberoamericano":*

adj./s.

1 De Iberoamérica
(conjunto de países americanos de habla española y portuguesa), o relacionado con ella: *La geografía iberoamericana abarca tierras polares y tropicales.*

2 De la colectividad formada por estos países junto con España y Portugal (países europeos), o relacionado con ella: *El presidente portugués y el argentino pr opusieron un tratado de cooperación iberoamericana.*

По версії етимологічного словника *Diccionario Etimológico Castellano En Línea* «Latinoamérica»:

“la palabra Latinoamérica está compuesta con latino y también América. Es una palabra *yuxtapuesta* qué se refiere a parte del continente americano donde se hablan lenguas latinas [DECEL].”

Аналізуючи словники, ми помітили, що за лексемою “Latinoamérica” інформація майже відсутня, але за утвореним від неї прикметником *“latinoamericano”*.

Так, *Diccionario de la lengua española* трактує це поняття як:

latinoamericano, na

1. adj. y s. De Latinoamérica o relativo a la región de América en que se habla una lengua romance por haber sido colonizada por naciones latinas como España, Portugal o Francia.

Також за *Diccionario de sinónimos y antónimos Espasa-Calpe* досліджувана нами лексема має такі синоніми*:*

Sinónimos de latinoamericano

(adj. Perteneciente o relativo a los países de América que fueron colonizados por naciones latinas, esto es, España, Portugal o Francia.) **sudamericano** (Adjetivo1: Persona originaria o habitante de Sudamérica Nota de uso: También se utiliza como sustantivo Hipónimo: Sudaca (despectivo),palacagüino, chamaquito, panchito, (despectivos) 2: Se dice de algo que proviene o tiene relación con Sudamérica)

americano (adj. Natural de América.)
amerindio (Adjetivo1: Persona descendiente de los pueblos originarios de América. Nota de uso: También se utiliza como sustantivo. Sinónimo: indio, indoamericano 2: Se dice de algo que proviene o tiene relación con los pueblos originarios de América. Sinónimo: indio, indoamericano Adjetivos Gentilicios)
criollo (adj. Dícese del hijo de padres europeos nacidos en otras partes del mundo.)
hispanoamericano (adj. Se dice de los países de América donde se habla español.)
indiano (adj. Natural de América, pero no originario de ella, Perteneciente a las Indias.)
sudaca (Adjetivo1: Persona originaria de Iberoamérica, en especial los iberoamericanos de América del Sur. Ámbito: España Uso: Despectivo u ofensivo. Se usa también como sustantivo. Sinónimos: iberoamericano, hispanoamericano, palacagüino, chamaquito, panchito, (despectivos) Ejemplo: "Primero me dijeron que no era malintencionado, más bien cariñoso, con una pizca de humor, como «latinoché», pero un día vi que se lo lanzaron a Mario Benedetti con menos cariño y comencé a fijarme en que se hablaba de los tantos «sudacas» en las cárceles y que muchos malos en la televisión también eran «sudacas»)
iberoamericano (adj. Natural de los pueblos de América que una época pertenecieron a España y Portugal.)

Проаналізувавши різні словникові дефініції, ми встановили, що словотвірний ряд лексеми “Latinoamérica” є нечисленним. Він має лише декілька спільнокореневих слів, таких як *latinoamericano, latinoamericana* та *América Latina* та *Latino América.* Хоча, варто звернути увагу на те, що синонімічний ряд є більш представленим: *sudamericano, americano, amerindio, criollo, hispanoamericano, indiano, sudaca* та *iberoamericano*.

Таким чином, концепт LATINOAMÉRICA в іспанській лінгвокультурі репрезентований архісемою- іменником «Latinoamérica», яка групує навколо себе цілу низку інших лексичних одиниць- диференціальних сем на ближній периферії концепту LATINOAMÉRICA, а саме: *Argentina, Bolivia, Brasil, Chile, Colombia, Costa Rica, Cuba, Ecuador, El Salvador, Guatemala, Honduras, México,*

Nicaragua, Panamá, Paraguay, Perú, Puerto Rico, República Dominicana, Uruguay та *Venezuela* . Номінативне поле ключової лексеми-репрезентанту концепту LATINOAMÉRICA не є розлогим, адже представлене лише двома лексемами- *Hispanoamérica* та *Iberoamérica*.

А також, на основі аналізу різний словникових дефініцій, можемо зробити висновок про те, що лексема-репрезентант концепту LATINOAMÉRICA – «Latinoamérica» як власне ім'я , перш за все, співвідноситься з великою територією, що включає сукупність країн американського континенту, в яких розмовляють мовами, що походять від латині, зокрема іспанською.

2.2 Асоціативна репрезентація концепту LATINOAMÉRICA в іспанській лінгвокультурі

Для дослідження когнітивних ознак концепту LATINOAMÉRICA ми вирішили застосувати метод асоціативного експерименту. Цей метод полягає в пред'явленні випробуваних слів-стимулів або запитань, на які представники досліджуваної лінгвокультури повинні дати будь-яку словесну реакцію, що спадає їм на думку.

Ресурсом нашого асоціативного дослідження виступили електронні мережі, а саме веб-сайт Quora, що є соціальним сервісом обміну знаннями, веб-сайт питань та відповідей його користувачів з різних країн, безпосередньо з Іспанії. Цей інтернет-ресурс функціонує як база знань: архів запитань-відповідей, що об'єднані навколо тематичних кіл.

В результаті було отримано більше 50 асоціацій на згадку про лексему "Latinoamérica",серед яких ми обрали та проаналізували найбільш показові. На сайті можна спостерігати інформацію про респондента, тобто ознайомитися з деталями його місця проживання, віком або професією. Учасниками

опитування виступили жителі різних регіонів Іспанії, а також представники різної вікової категорії, від 19 до 60 років.

Нами було створено декілька різних запитань, відповіді на які можуть слугувати матеріалом для аналізу асоціативного сприйняття концепту LATINOAMÉRICA в іспанській лінгвокультурі.

Ключовими запитаннями виступили: "***¿Qué piensan los españoles de los latinoamericanos?", "¿Qué tiene en común España con Latinoamérica?"*** та ***"¿Qué piensan los españoles de los diferentes países latinoamericanos?"***

Проаналізовані нами відповіді дали змогу усвідомити уявлення та асоціації іспанців щодо концепту LATINOAMÉRICA та ставлення до представників населення, що належить до країн Латинської Америки.

Умовно асоціативні реакції учасників опитування можна поділити на «позитивної конотації» та, відповідно , «негативної».

Серед позитивних відгуків на асоціативне опитування є наступні:

Pablo Álvarez García, vive en España, 45 años

"A nivel general existe ***un gran aprecio por latinoamerica****. Podría existir mayor afinidad con los países que recibieron más emigración española en las grandes olas migratorias de inicios del SXX. dado que aún existen lazos en común.*

Serían principalmente Cuba, Venezuela y Argentina.

Aunque obviamente seria generalizando. Cada persona tiene su historia. Por ejemplo, Ecuador es el país con más inmigrantes en España y habrá españoles que gracias a relacionarse con ecuatorianos sienta una mayor afinidad con este país. Las comunidades peruana, colombiana y venezolana, de unos años para aquí, también son muy numerosas.

La historia de ***intercambio cultural entre latinoamerica y España continúa****."*

Подана вище відповідь є підтвердженням сприйняття латиноамериканців іспанцями, як братерського народу, котрому вони завжди готові прийти на поміч, адже сприймають їх через призму «спорідненості». Також важливим є вживання опитуваним такого висловлювання ,як : "*Las comunidades peruana, colombiana y venezolana"*, що має посилання на країни, які належать до регіону

Латинської Америки, а саме Colombia, Perú та Venezuela,що свідчить про обізнаність іспанця.

Nacho Fernández Ramudo, vive en Madrid, 23 años

"Los españoles ***no tenemos nada contra los latinoamericanos****, sólo que somos europeos del sur."*

Аналізуючи згадану відповідь, стає зрозумілим,що для деяких іспанців різниця між ними та жителями території Латинської Америки лише у територіальному питанні.

Jose Rial, vive en Coruña, 30 años

"Los latinos son como un español más, se integran muy rápido. Al inglés o al francés les cuesta mucho más. ***Hay muchos latinos en todas las grandes ciudades de España, en la universidad, en la comunidad de vecinos****, etc."*

Цей коментар демонструє сприйняття латиноамериканців на рівні з іспанцями. Опитуваний порівнює латиноамериканців з іспанською мовою,адже вона дуже швидко поширюється так само, як і латиноамериканці. Автор коментаря стверджує, що у великих містах Іспанії дуже багато представників різних країн Латинської Америки.

German Benitez, vive en Granada, 55 años

"Como español respondo.

El término Hispanoamericano quiere decir Hispano de América, (latinoamericano deriva del idioma utilizado), y como Hispanos ***pueden considerar mi país, España, como propio suyo también.***

Que mi país debería mirar más y ***ayudar a nuestros hermanos americanos****, los cuales en su mayoría nos tienen estima y respeto.*

La gran mayoría de personas hispanoamericanas que vienen a mi país, vienen aquí a trabajar en busca de oportunidades. Igual que hace siglos los españoles íbamos a América a por estas oportunidades, y hasta hace poco nosotros éramos lo que emigrábamos huyendo y ***siempre escuché que América nos recibió con los brazos abiertos."***

На думку German Benitez, латиномериканці є їхніми «латиноамериканськими братами та сестрами», і іспанці повинні більше допомагати та підтримувати латиноамериканських імігрантів.

Manuel Torcuato Fernández Mesas, vive en Málaga, 28 años

"El idioma es una herramienta muy importante de conexión, pero además es que nuestras culturas han tenido siglos en común, y no es fácil erradicar eso de un plumazo. ***La música latina triunfa en España****, y los cantantes españoles consiguen grandes éxitos por allá.* ***Multitud de futbolistas argentinos, mexicanos, colombianos, o uruguayos juegan en la Liga española*** *y son ídolos aquí.*

Con todo esto quiero decir que a pesar de que es imposible que haya un sentimiento homogéneo, creo que son ***muchas más las cosas que nos unen*** *que las que nos separan y como resultado,* ***la percepción positiva entre unos y otros predomina sobre la negativa.****"*

Manuel Torcuato Fernández Mesas асоціює лексему "Latinoamérica" з латиноамериканською музикою та футболом, що є інтегруючим складником іспанського життя. Опитуваний вважає латиноамериканську культуру частиною іспанської, а отже позитивне сприйняття домінує над негативним.

Félix Maocho, vive en Granada, 19 años

"Pues pensamos que entre ellos hay de todo, ***argentinos, ecuatorianos, chilenos, venezolanos, peruanos, uruguayos****,…."*

Подана відповідь містить лише посилання на представників Латинської Америки.

Sylvia F-Villamil, vive en Segovia, 32 años

"Creo que ***tengo mucha afinidad con Cuba****, por ser mayoritariamente* ***descendientes de españoles.****"*

Наступний учасник асоціативного опитування пов'язує лексему "Latinoamérica" з топонімом-назвою країни Куба, вважаючи її жителів нащадками іспанців.

Аналізуючи подані асоціативні відповіді, можна підкреслити декілька висловлювань:

- aprecio por latinoamerica;
- afinidad con los países latinoamericanos;
- intercambio cultural entre latinoamerica y España;
- nada contra los latinoamericanos;
- hermanos americanos;
- pueden considerar mi país, España, como propio suyo también;
- la música latina triunfa en España;
- son muchas más las cosas que nos unen;
- la percepción positiva entre unos y otros predomina sobre la negativa;
- descendientes de españoles.

Виділені нами висловлювання є свідченням позитивного сприйняття іспанцями концепту LATINOAMÉRICA, лексемою-репрезентантом якого є – «Latinoamérica». Тобто концепт LATINOAMÉRICA пов'язаний з такими асоціативними лексемами позитивного забарвлення, як *aprecio, afinidad, intercambio cultural, la música, descendientes* та *unir*. А також «Latinoamérica» асоціюється з топонімами, що є диференційованими семами досліджуваного концепту , а саме *Venezuela y Argentina, América, Cuba, argentinos, ecuatorianos, chilenos, venezolanos, peruano* та *uruguayos*.

Також серед асоціативних висловлювань респондентів-репрезентантів іспанської лінгвокультури ми виділили суперечливі реакції:

David Magaña,vive en España, 28 años

"No tengo una opinión formada de todos los latinos. Primero tengo que conocerlos. Hay algunos que me han parecido ***maravillosos*** *y otros* ***absolutos imbéciles****."*

Можемо звернути увагу на нейтральне ставлення респондента до жителів Латинської Америки. Адже він стверджує, що не має сформованої думки про них. За думкою учасника опитування,є як чудові латиноамериканці,так і зовсім жахливі.

Juan Carlos Navarro Garcia, vive en Barcelona, Cataluña,43 años

"No hay una percepción unificada, ni en España ni en Hispanoamérica.

Tanto en un lugar como en otro hay personas que sienten animadversión, otras a las que les resultan indiferentes y un tercer grupo siente simpatía. Y creo que esto opera en ambos sentidos, de los hispanoamericanos hacia los españoles y de los españoles a los hispanoamericanos.

Entre los españoles que sienten animadversión por los hispanoamericanos están aquellos que se sienten superiores por ser europeos, y ***que llaman despectivamente a cualquiera que venga de por allá con el calificativo de "Sudaca"****.*

En cualquier caso creo que estos sentimientos no están muy extendidos, aunque hay una minoría que los tiene, eso no se puede negar.

Quizás porque yo ***me incluyo en el grupo de los que sienten simpatía*** *por los hispanoamericanos mi percepción es que una gran mayoría tiene sentimientos positivos, a ambos lados del charco."*

Реакція Juan Carlos Navarro Garcia є неоднозначною, адже у його виловлюваннях є різні трактування. Одним із них є те, що деякі іспанці називають всіх латиноамериканців прикметником "sudaca". Слово "sudaca", згідно з визначенням *Diccionario de la lengua española de la Real Academia Española*, є принизливим виразом, який використовується для позначення вихідців з Латинської Америки.

Martin Orlando, vive en Zaragoza, 26 años

"Muchos españoles le tienen ***fobia a América Latína*** *y la ven como* ***una zona pobre y atrasada donde se vive mal****. En comparación ven a Estados Unidos como un gran país y muchos españoles quisieran vivir en Estados Unidos."*

За думкою респондента, Латинська Америка є «бідною зоною та відчуженою територією, де люди живуть погано у порівнянні з США, куди всі іспанці прагнуть потрапити.

Jose Perez, vive en León, 34 años

"Nosotros creemos que ***somos superiores a latinoamericanos****. España es un país desarrollado. América latina* ***es lugar subdesarrollado****."*

Наступний учасник асоціативного експерименту вважає Латинську Америку нерозвиненою місцевістю, а іспанців вищими за латиноамериканців.

Pablo de Enrique, vive en España, 53 años

"Muchos españoles se sienten ***superiores de forma genérica a los latinoamericanos****, y por tanto cuando alguien les pone en el mismo plano se sienten ofendidos. Ese sentido de superioridad viene, básicamente, porque el latinoamericano medio con el que se encuentran en la vida es un inmigrante que ha venido a España por necesidad económica y es más pobre y menos educado que él mismo.*

Sin embargo, también es verdad que si un español detecta que a un latinoamericano se le está haciendo de menos por serlo en cualquier otro lugar del mundo, lo más probable es que entre a su defensa con todo lo que tiene. Los españoles, en general, nos sentimos vinculados emocionalmente a los latinoamericanos y sabemos que, fuera de aquí, y especialmente para los estadounidenses, somos la misma gente."

Pablo de Enrique також вважає іспанців вищими за представників латиноамериканської культури, тому що «середній латиноамериканець, якого вони зустрічають у житті, — імігрант, який прибув до Іспанії через економічну потребу, бідніший і менш освічений, ніж вони самі».

Diego López Ordóñez, ha trabajado en Ministerio de Educación y Ciencia de España, vive en Mardid, 58 años

*"****Latinoamérica no existe****. Es una entelequia ideada por los franceses para tratar de restar importancia a la labor colonizadora -en el buen sentido estricto del término- de España, de la Monarquía Hispánica, en cuyos dominios, como es sabido, en tiempos de los Austria no se ponía el sol.* ***El término correcto es Hispanoamérica****, pues fueron los españoles quienes llevaron a cabo el descubrimiento, evangelización y colonización de tan vasto territorio y es español el idioma, no el latín, el que se habla en ella. Ciñéndome ya más al sentido de su*

pregunta, le diré que desconociendo la realidad de esos países, sí le diré que el que más se esfuerza por romper la unidad del idioma es Argentina y el que parece conservarlo en su más genuino estado es Colombia."

Респондент вважає термін "Latinoamérica" некоректним. Правильним терміном є "Hispanoamérica", оскільки саме іспанці здійснили відкриття, євангелізацію та колонізацію такої величезної території, і на ній розмовляють саме іспанською мовою, а не латиною.

José Damián, Doctor en Derecho, vive en Barcelona, 45 años

"A mí no me importa y hasta ***me gusta ser comparado con los hispanoamericanos, o iberoamericanos, pero no con latinoamericanos****, porque históricamente ese último calificativo o término es inexacto, e intrascendente, además de totalmente irrelevante, en la Historia verdadera de mesoamérica o suramérica."*

José Damián також поділяє думку про те, що термін "Latinoamérica" є невірним. Опитуваний використовує такі асоціативні лексеми як *hispanoamericanos, iberoamericanos* та *latinoamericanos.*

Augusto Marcelo Cheves, vive en Salamanca, 37 años

"Un día hubo una discusión bastante acalorada entre nosotros- españoles y peruanos, sobre la palabra correcta "patata" en español. Los peruanos insistían en que la patata se originó ***en Perú****, por lo que era obvio que la palabra más correcta era "papa", que era su nombre en quechua; Nosotros les contestamos que desde que la patata llegaba a España desde* ***Haití****, donde decían "batata", mucho antes de que se descubriera el Perú, era muy lógico que se llamara "patata".*

Entonces, por lo que he visto, ***los sudamericanos no saben cómo decir algunas palabras correctamente****, incluida "patata" ....."*

Асоціативна реакція Augusto Marcelo Cheves базується на комунікативному рівні, адже в основі його асоціації лежить зіставлення мовних варіантів. Респондент вважає, що південно американці не знають, як правильно казати іспанською деякі кілька слова, зокрема «картопля».

За свідченням поданих коментарів, ми чітко бачимо зв'язок концепту LATINOAMÉRICA у свідомості деяких представників іспанської лінгвокультури з такими асоціяціями :

- fobia a América Latína;
- una zona pobre y atrasada;
- donde se vive mal;
- somos superiores a latinoamericanos;
- no saben cómo decir algunas palabras correctamente;
- lugar subdesarrollado;
- son inmigrantes.

Опрацьовані нами висловлювання є свідченням дещо суперечливого та негативного сприйняття іспанцями концепту LATINOAMÉRICA, лексемою-репрезентантом якого є — «Latinoamérica». Тобто концепт LATINOAMÉRICA пов'язаний з такими асоціативними лексемами негативного забарвлення, як *fobia, pobre, atrasada, mal, subdesarrollado*, та *inmigrantes*. А також «Latinoamérica» асоціюється з топонімами, що є диференційованими семами досліджуваного концепту, а саме *Perú, Colombia* та *Argentina*. Номінативними синонімами, які вживають іспанці є: *hispanoamericanos, iberoamericanos*,*sudaca*, *sudamericanos* та *latinoamericanos*.

За результатами дослідження реакцій респондентів, можна зробити висновок, що концепт LATINOAMÉRICA викликає більше позитивних асоціацій, ніж негативних. Багатьом іспанцям подобається, коли їх порівнюють чи прирівнюють до латиноамериканців, адже вважають себе братніми народами. Іспанці обізнані про мешканців різних країн регіону Латинської Америки та мають розгорнуте уявлення про їхнє життя. Іспанський народ з повагою ставиться до латиноамериканських футболістів, що входять у склад іспанських команд, а також полюбляють латиноамериканську музику. Але деякі іспанці і досі негативно ставляться до латиноамериканців, вважаючи їх культуру нижчою за їхню. Проте, навіть у негативних коментарях іспанці

все одно давали емоційну оцінку країнам Латинської Америки з повагою та теплом.

Така суспільна проблема ставлення іспанців до Латинської Америки також дуже широко висвітлена у текстах засобів масової інформації. Журналісти проводять різноманітні опитування та дослідження для розкриття концепту LATINOAMÉRICA в іспанській лінгвокультурі.

Так, у статті авторитетної іспанської газети El País йдеться про позитивне сприйняття іспанцями країн Латинської Америки, а саме:

"Uno de cada dos españoles piensa que España tiene más ***semejanzas con los países latinoamericanos*** *que con los que integran la Unión Europea (UE) y* ***se sienten más identificados afectivamente con aquéllos****, particularmente con Argentina (22%) y México (114%), seguidos a distancia, por Venezuela (4%), Chile (3%) y Cuba (3%).*

En una escala del 0 al 10, la media de los encuestados se siente más próximo sentimentalmente a América Latina (6,5) que a la Europa de los Quince (5,6). Y en el caso concreto de Argentina, el afecto que sienten por ella supera incluso a Italia (6,6 frente a 6, 1), tradicionalmente el país favorito de la población española" [El Mundo 30.10.2015].

Дані цієї статті дають підставу стверджувати, що у іспанців присутня сильна емоційна ідентифікація з Латинською Америкою, і особливо з Аргентиною. Принаймні це те, що показує дослідження Demoscopia, проведене від імені Асоціації європейських журналістів,результати якого опубліковані у цій статті. В ній наголошується, що сьогоднішні іспанці мають дуже позитивне уявлення про латиноамериканські країни.

Також, Латинська Америка сприймається іспанцями як область, де спостерігається явний прогрес:

"...para el 43% de los entrevistados, la situación general en la región ha mejorado en los últimos años y lo va a seguir haciendo en el futuro (56%). Además, el 65% dice tener una imagen buena o muy buena de los países latinoamericanos.Esta opinión alcanza su cotas más altas en el caso de Argentina,

que es considerada como una nación ***abierta y acogedora*** *(82%), nada racista o xenófoba (74%),* ***optimista*** *(60%),* ***creativa culturalmente*** *(54%)* ***y solidaria*** *(52%). Únicamente, señalan los encuestados, tiene dos puntos flacos: el 55% opina que* ***es políticamente inestable*** *y el 65%* ***que su democracia es débil*** [El Mundo 30.10.2015].

Для великої кількості опитаних загальна ситуація в регіоні покращилася за останні роки і покращуватиметься і в майбутньому. Ця думка досягає найвищого рівня у випадку Аргентини, яка вважається відкритою та гостинною країною, а не расистською чи ксенофобською, оптимістичною, культурно-творчою та підтримуючою. Тільки, як зазначають респонденти, вона має два слабкі місця: іспанці вважають, що вона політично нестабільна, а також що демократія Аргентини слабка.

Стаття газети Infobae також демонструє схожі результати:

"El sondeo fue realizado por el Centro de Investigaciones Sociológicas (CIS) para la Fundación Carolina y recogido por el diario español El País. Se titula América Latina y la cooperación al desarrollo en la opinión pública española. El 45% de los españoles encuestados dijo tener una opinión buena o muy buena de Latinoamérica" [Infobae 19.12 2019].

Більш свіжими є новини про відносини Іспанії з країнами Латинської Америки під час пандемії. Іспанія підтверджує свою економічну прихильність та підтримку Латинської Америки в найкритичніший момент пандемії в регіоні:

*" "****La región es absolutamente vital para España****", ha completado en la misma línea Manuel Muñiz, secretario de Estado para la España Global. "Nuestras empresas están muy posicionadas, contribuyen con 20.000 millones de euros a las arcas públicas de los países latinoamericanos y tienen un sello de sostenibilidad ambiental muy importante. Somos un actor responsable que está haciendo cosas de valor"*[El Mundo 25.05.2020].

Нашу увагу привернула стаття, автором якої є іспанець, що проживає у Латинській Америці. У статті приведені його роздуми про регіон. Автор

стверджує, що його з дитинства приваблювала Латинська Америка «чи то через футбольний талант, який звідти прийшов до Іспанії, чи через сторінки літератури великих письменників регіону».

"Desde pequeño ***me atrajo****. No me preguntes si fue por* ***el talento futbolístico que llegaba a España desde allí*** *o por las páginas de literatura que devoraba en mi niñez y todavía ahora de* ***grandes escritores de la región****.*

En todos esos años he podido descubrir que muchos de los que desembarcamos y vivimos en este continente, especialmente los españoles, cometemos una serie de errores que nos impiden disfrutar de lo que tenemos delante: su gente y sus tierras"[La República 17.02.2021].

Автор статті підкреслює те, що складно давати узагальнену думку про весь регіон, адже географічне, культурне, популяційне, екологічне та расове різноманіття є неосяжним.

"La diversidad geográfica, cultural, poblacional, ambiental y racial es BRUTAL! Por lo tanto, es un error hablar en genérico de Latinoamérica; hay que concretar país para valorar su realidad" [La República 17.02.2021].

У статті можна знайти спростування на думку того, що регіон Латинської Америки є нерозвинутим у інформаційному плані- це все залишилсоь у минулому, та іспанцям ще є чому повчитися у латиноамериканців:

"La conectividad y el acceso a la información a través del mundo digital acorta las distancias de todo tipo entre los países. El "gap" en conocimiento y preparación entre lo que llamamos el mundo más desarrollado y el que puedes encontrar en países como México, Argentina, Chile, Brasil, Colombia, Panamá, Perú… es cada vez menor y eso se ve en el desarrollo empresarial. ¿Sigue habiendo diferencias? Por supuesto que sí, pero no tantas como pensamos y en algunas cualidades personales, los europeos ***tenemos mucho que aprender de los latinos****"* [La República 17.02.2021].

Культурне, соціальне, кулінарне, ландшафтне та народне багатство Латинської Америки не має собі рівних:

*"**La riqueza cultural, social, culinaria, paisajista, folklórica es inigualable**. No hay que perdérsela. ¡Disfrútala! Eso sí; hay que viajar con responsabilidad y cabeza y no ser tan intrépido como nos gustaría. No hay necesidad de ser ni Pizarro ni Pedro de Valdivia: ni por el arrojo ni por la inquina que despiertan en algunos. No pensemos que por ser España una potencia turística, muchos de los países latinoamericanos no lo son: **México (sólo le falta la nieve para esquiar), Perú (cultura inca y gastronomía), Ecuador (volcanes y el surf), Brasil (sus playas), Colombia (su riqueza y diversidad por su enclave geográfico privilegiado)**"* [La República 17.02.2021].

Беручи до уваги дані статей, можна зробити висновок про те, що все ж таки Іспанія відчуває близьку спорідненість із регіоном Латинської Америки. Насамперед через схожість культурного спадку, а також через економічну співпрацю.

2.3 Профілізація концепту LATINOAMÉRICA в іспанській лінгвокультурі

В результаті взаємодії людей з навколишньою дійсністю з давніх-давен складаються уявлення про світ. Пізнаючи світ, людина трансформує їх у певні концепти, а концепти найкраще втілюються у мовному фонді, а саме через призму фразеологізмів. Фразеологія здатна передати світовідчуття її носіїв. Фразеологічні одиниці, відображаючи у своїй семантиці тривалий процес розвитку культури народу, фіксують культурні стереотипи, зразки та ставлення представників певної культури до різних сфер життя.

До фразеологічних виразів належать прислів'я та приказки, що складають пареміологічний фонд мови і є узагальненням та вербалізацією досвіду багатьох поколінь і буденної культури лінгвокультурного соціуму. Узагальнюючому характеру паремій відповідають особливості їх

синтаксичної побудови, присутність буквального і переносного змісту, образність і повчальний тон.

Лексема-репрезентант концепту LATINOAMÉRICA не дуже активно вживається в іспанських пареміях, але можна зустріти лексеми, що входять до ближньої периферії концепту, а саме *Guatemala, Chile, México* та інші. Серед них:

- *Salir de Guatemala y entrar en Guatepeor.*

Згаданий вислів стосується тих, хто, намагаючись втекти від небезпеки, потрапляє в неї ж або в гіршу. Використання лексеми *Guatemala* у даному контексті свідчить про негативне сприйняття іспанцями Гватемали-у якості небезпечної для проживання та перебування країни. Аналізуючи це прислів'я можна звернути увагу навіть на гру слів, що і передає основний зміст. У назві країни виділили частину "mala",що у перекладі означає «погана», і утворили нову назву *Guatepeor*,використовуючи порівняльну ступінь прикметника *"mal"- "peor"*,тобто «гірше».

- *Chileno caliente, quema al más valiente.*

Це висловлювання має посилання на гарячий темперамент чилійців. Вони сприймаються іспанцями, як ті, що мають різкий та запальний характер.

- *Mexicano que no es dicharachero, no es mexicano.*

Запропонована поговірка демонструє сприйняття іспанцями мексиканського народу, як дуже балакучого та невгамовного.

- *Odiar como el brasileño odia al argentino.*

Цей вислів є підтвердженням того, що в іспанській лінгвокультурі панує думка про те, що бразильці ненавидять аргентинців. Тому, якщо вони хочу сказати, що когось ненавидять, використовують подане порівняння.

Досліджуючи відображення концепту LATINOAMÉRICA у фразеологічній репрезентації, ми звернулись до деяких афоризмів в іспанській мові. Адже крилаті слова та афоризми міцно увійшли до розмовної та літературної мови, і стали невід'ємною її частиною. Афоризми є відображенням світовідчуття відомих представників історії, політики,

культури та інших сфер життя. Вони накладають відбиток на сприйняття певних концептів народом і дають підґрунтя для роздумів.

Так, Федеріко Гарсія Лорка-відомий іспанський поет та драматург казав: "*El español que no ha estado en América no sabe qué es España.*". Аналізуючи вислів іспанського поета, стає зрозумілим, що Лорка ставився до жителів Латинської Америки, як до споріднених народів. Адже він вважає, що якщо іспанець не був у Америці, він не знає, що таке Іспанія. Федеріко Гарсіа Лорка подорожував Латинською Америкою, де зустрічався з багатьма літераторами та знайшов там багато друзів. І, дійсно, висловлювання Лорки є дуже влучним, адже культура та звичаї іспанців та жителів різних країн Латинської Америки є дуже схожими. Культура іспанців знайшла своє продовження у латиноамериканських народів, а мова є найголовнішим підтвердженням міцного зв'язку та спорідненості.

Відомий іспанський письменник 20 століття Франсиско Умбраль так висловлювався про Латинську Америку: *"Tres asaltos grandiosos ha sufrido/gozado la literatura española por parte del castellano de América en lo que va de siglo: estos tres abordajes se llaman Rubén Darío, Pablo Neruda, Gabriel García Márquez... Quiere decirse, en fin, que América, la América a la que enseñamos español, ha salvado de sucesivas postraciones la literatura de España. Literaturas más jóvenes, las americanas, y por jóvenes más curiosas y avizoras, han llegado siempre a tiempo, con el hombre providencial, como un ángel, el arcángel san Gabriel García Márquez, novelista de la gente con alas, para rehacer nuestro camino y despertar nuestro letargo"*. Наведене висловлювання всесвітньо визнаного іспанця має посилання на літературний зв'язок іспанців та латиноамериканців,адже письменник вдячно згадує декілька латиноамериканських поетів та письменників,таких як Габріель Гарсіа Маркес, Рубен Даріо та інші. Підтвердженням цього є цитата Умбраля: «…та Америка, яку ми навчили іспанської мови, неодноразово рятувала іспанську літературу від слабкості.

Молодші, а тому – більш допитливі та пильні літератури Латинської Америки завжди з'являлися вчасно, щоб підставити нам своє дружнє плече –

немов ангел або як той архангел на ім'я Св. Габріель Гарсія Маркес – для того, щоб ми оновили наш шлях і прокинулися від нашого летаргічного сну».

Здійснюючи аналіз фразеологічних одиниць, ми звернулись до комічних висловлювань. Адже, комічне як невід'ємна частина національної культури становить продуктивну галузь для досліджень мовної картини світу. Як продукт когнітивної діяльності людини сучасний анекдот є найбільш популярним репрезентантом стереотипних уявлень про національну культуру, мову й характер. Своєю чергою, етнокультурний стереотип втілює властиві повсякденній свідомості уявлення про власний і чужий народи, підсумовує культурні особливості та виражає емоційне ставлення до об'єкта, відтворюючи ціннісну картину світу етнічної спільноти. Так, іспанці також мають багато анекдотів та жартів, або як вони їх називають "*chistes*", що репрезентують сприйняття концепту LATIOAMÉRICA. Іспанські анекдоти та комічні висловлювання пов'язані з представниками різних країн Латиноамериканського регіону.

Так, жарти про аргентинців стосуються стереотипу мешканця аргентинського Пампейського регіону загалом і *"porteño"* зокрема («портеньо» – це людина з міста Буенос-Айрес). Відповідно до цього стереотипу «аргентинець» – зарозумілий і надто самовпевнений. Наступні жарти демонструють таке ставлення іспанців до аргентинців:

- *"¿Cómo se suicida un argentino? Se sube a su propio ego y se arroja al vacío."*
- *"¿Cuál es el mejor negocio del mundo? Comprar un argentino por lo que vale y venderlo por lo que él cree que vale."*
- *"Un niño argentino le dice a su padre: ¡Papá! ¡Cuando crezca quiero ser como vos! El padre orgulloso contesta: no me sorprende querido... Pero, ¿por qué exactamente?*

  ¡Para tener un hijo como yo!"

Аналізуючи жарти про Мексику, можна зробити висновок про «мексиканський» стереотип. Він пов'язаний з тим, що Мексика нерозривно

пов’язана зі Сполученими Штатами, без яких не може обійтися, і це часто проявляється у жартах іспанців про мексиканську ідентичність. Прикладом цього виступають такі анекдоти:

- *“¿Por qué a los mexicanos les va tan mal en los Juegos Olímpicos? Porque los mejores corredores y nadadores ya cruzaron a Estados Unidos.”*
- *“Los presidentes de Estados Unidos, Alemania y México se encuentran en el sauna de un hotel de lujo luego de asistir a una cumbre del G-20. De repente, escucha sonido extraño. El presidente se un estadounidense se toca el antebrazo y el sonido cesa. "Es mi celular: tengo un microchip bajo la piel de mi brazo", dice. Luego suena otra sonido raro. El presidente alemán acerca la palma de su mano hacia su oído. "Es un mi teléfono móvil: tengo un microchip en mi mano", explica cuando una termina de hablar por teléfono. El presidente mexicano, avergonzado por no tener un dispositivo tecnológico de avanzada, sale del sauna para regresar minutos después con un pedazo de papel higiénico colgando del trasero. "Estoy recibiendo un fax", aseguró con una sonrisa.”*

Іспанські жарти про кубинців, як правило, відображають посилання на кубинську революцію та сумну щоденною реальність кубінців, від якої мусить страждати більшість жителів цієї карибської нації.

- *“¿En qué se parecen el Vaticano y la Reforma Agraria Cubana? En que en 50 años sólo han producido cuatro papas.”*
- *“En el Aeropuerto de Sevilla, España, dos personas conversan en un banco. Uno de ellos es español y el otro cubano ":Qué, cómo os va por allí, por Cuba?", pregunta el español. "No nos podemos quejar", responde el cubano. "Entonces se vive bien?" "No, no, es que no nos podemos quejar..."”*
- *“Cambios de sustantivos en Cuba: Al autobús le dicen aspirina: una cada cuatro horas. Al bistec le dicen Jesucristo: porque se habla de él, pero nadie lo ha visto. Al refrigerador le dicen coco: porque adentro sólo tiene agua.”*

Жарти про венесуельців – це про те, що більшість населення цієї нації страждає від відсутності товарів і основних послуг.

- *“En Venezuela, un niño regresa de la escuela hambriento y pregunta: "Mamá, ¿qué hay de comer?"*

  "Nada, mijo"

  El niño mira hacia el loro y pregunta:

  "Mamá, ¿por qué no nos comemos al loro con arroz?"

  "No hay arroz..."

  "Y loro al horno?"

  "No hay gas..."

  "Y loro en la parrilla eléctrica?"

  "No hay electricidad..."

  "Y loro frito?"

  "No hay aceite..."

  El loro contentísimo grita: “¡Viva el gobierno carajo!"”

- *“Al hijo del presidente venezolano lo muerde un perro negro y éste ordena matar a todos los perros negros. Los perros negros empiezan a correr por la carretera y al fondo corre un perrito blanco. Uno de los perros negros le pregunta: "Y tú por qué corres, si mandó a matar sólo a los perros negros?" "Y tú, ¿vas a creerle a ese mentiroso hijo de puta?"”*

Досліджючи анекдоти про колумбійців, ми дійшли до висновку, що іспанці вважають жителів Колумбії грубими, незграбними і нерозумними людьми. Про це свідчать наступні анекдоти:

- *“Dos colombianos van en un carro y uno le dice al otro: "Bájese y dígame si las luces de parqueo funcionan". El pastuso se baja del carro y le dice: "Ahora sí, ahora no, ahora sí, ahora no..."”*
- *“Una señora colombiana se pasó un semáforo en rojo a alta velocidad y fue detenida por un agente de tránsito que le preguntó: “Acaso no ve que el semáforo está en rojo, pues? que pasa es que yo soy daltónica" "Y es qué en Daltonia no hay semáforos, pues?"”*

Іспанські жарти мають особливість: вони відображають відчуття власної переваги чилійців через знецінення інших національностей (наприклад сусідніх країн – Перу, Болівії чи Аргентини). Таке явище може бути свідченням надмірної гордості в поєднанні з невпевненістю у власних силах чилійців у сприйнятті іспанцями. Наприклад:

- *“Iban por el desierto un peruano y un chileno, con hambre, sed y muertos de cansados. El peruano le dice al chileno: "Oye chileno, pues, ¿por qué no me cargas y cuando te canses yo te cargo a ti?" “No hay problema, pero, ¿cómo vamos a determinar el tiempo justo en el que uno deba cargar al otro?" "Mira pues, cantemos una canción y cuando la terminemos, ahí será el cambio de turno". Entonces empezaron y el peruano se subió en la espalda del chileno y empezó a cantar: pasó una, dos, tres y cuatro horas y por fin terminó la anción. El chileno terminó arrastrándose de lo cansado que estaba. Cambio de turno! Se sube el chileno sobre el peruano y empieza: "aaa, eee, iii". Ocho horas después el chileno seguía diciendo: "aaa, eee, iii". Y el peruano, enojado, le dice: "Ya pues, chileno de mierda, ¿cuándo terminarán tu canción?". Y el chileno responde: "Mira peruano culiao, si no me dejay afinar bien, no canto ni una canción!"”*

Таким чином,на основі проведеного аналізу фразеологічних одиниць,ми отримали цілісну картину ставлення іспанців до представників різних країн Латинської Америки, що є прямим відтворенням концепту LATINOAMÉRICA в іспанській лінгвокультурі. Ми можемо стверджувати, що ціннісна, понятійна та образна складові відображення концепту LATINOAMÉRICA мають зв’язок із лексемами-топонімами, що є назвами країн латиноамерикнського регіону. У іспанській свідомості є сформована думка про деякі нації, що знайшла своє відображення у фразеологічному фонді іспанської мові. Так, аргентинці очима іспанців -зарозумілі та занадто самовпевнені,чилійці також занадто зарозумілі, а мексиканці нерозривно пов’язані із американцями. Сприйняття рівня життя кубінців та венесуельців свідчить про обізнаність іспанців у історичному минулому цих націй.

ВИСНОВКИ

В результаті взаємодії людини зі світом складається її уявлення про світ, формується деяка модель, яка в філософсько-лінгвістичній літературі іменується картиною світу. Це одне з фундаментальних понять, що описує людське буття.

Кожна мова і відповідна їй мовна картина світу співвіднесені з певною системою концептів, за допомогою якої носії мови сприймають, структурують, класифікують та інтерпретують потік інформації, що надходить з навколишнього світу. Представляючи світ у свідомості людини, концепти утворюють концептуальну систему, яку можна розглядати як систему загальноприйнятих і певною мірою узагальнених знань.

Людина, набуває досвід, трансформує його в певні концепти, які, логічно зв'язуючись між собою, утворюють концептуальну систему; вона конструюється, модифікується і уточнюється людиною безперервно. Концептуальний простір, що виділяється однією концептуальною темою, утворює відповідну концептосферу – асоціативну кількість концептів, що відноситься до певної ділянки світу, відбитої свідомістю.

Картина світу, яку можна назвати знанням про світ, лежить в основі індивідуальної та суспільної свідомості. Мова ж виконує вимоги пізнавального процесу. Концептуальні картини світу у різних людей можуть бути різними, наприклад, у представників різних епох, різних соціальних, вікових груп, різних областей наукового знання і т. д. Люди, що говорять на різних мовах, можуть мати при певних умовах близькі концептуальні картини світу, а люди, що говорять на одній мові – різні. Отже, в концептуальній картині світу взаємодіє загальнолюдське, національне та особистісне.

Вивчення будь-якого лінгвокультурного концепту як одиниці мовної картини світу являє цінність для виявлення особливостей культури та світогляду конкретної лінгвокультурної спільноти.

Дослідження репрезентації концептів в картині світу дозволило нам розкрити, що мовна картина світу та концептуальна картина світу тісно взаємопов'язані, вони несуть певні знання соціуму про предмети об'єктивної дійсності, представляючи рівень народного знання про зовнішній світ. А також дізнатися, як відбивається в мові здійснювана людиною категоризація світу, відображена свідомістю.

Проаналізувавши різні словникові дефініції, ми встановили, що словотвірний ряд лексеми “Latinoaméricа” є нечисленним. Він має лише декілька спільнокореневих слів, таких як *latinoamericano, latinoamericana* та *América Latina* та *Latino América.* Хоча, варто звернути увагу на те, що синонімічний ряд є більш представленим: *sudamericano, americano, amerindio, criollo, hispanoamericano, indiano, sudaca* та *iberoamericano*.

Можемо зазначити, концепт LATINOAMÉRICA в іспанській лінгвокультурі репрезентований архісемою- іменником «Latinoaméricа», яка групує навколо себе цілу низку інших лексичних одиниць- диференціальних сем на ближній периферії концепту LATINOAMÉRICA, а саме: *Argentina, Bolivia, Brasil, Chile, Colombia, Costa Rica, Cuba, Ecuador, El Salvador, Guatemala, Honduras, México, Nicaragua, Panamá, Paraguay, Perú, Puerto Rico, República Dominicana, Uruguay та Venezuela* . Номінативне поле ключової лексеми-репрезентанту концепту LATINOAMÉRICA не є розлогим, адже представлене лише двома лексемами – *Hispanoamérica та Iberoamérica*.

А також, на основі аналізу різних словникових дефініцій, можемо зробити висновок про те, що лексема-репрезентант концепту LATINOAMÉRICA- “Latinoaméricа” як власне ім’я, перш за все, співвідноситься з великою територією, що включає сукупність країн американського континенту, в яких розмовляють мовами, що походять від латини, зокрема іспанською.

Таким чином, в результаті дослідження було виявлено національно-культурну специфіку концепту LATINOAMÉRICA в іспанській лінгвокультурі шляхом аналізу репрезентації концепту.

Дослідження паремій, афоризмів та анекдотів дало змогу з’ясувати соціальні характеристики сприйняття такого феномену, як LATINOAMÉRICA, представниками іспанської лінгвокультури. На основі проведеного аналізу фразеологічних одиниць, ми отримали цілісну картину ставлення іспанців до представників різних країн Латинської Америки, що є прямим відтворенням концепту LATINOAMÉRICA в іспанській лінгвокультурі. Так, у іспанській свідомості є сформована думка про деякі нації, що знайшла своє відображення у фразеологічному фонді іспанської мові. Так, аргентинці очима іспанців – зарозумілі та занадто самовпевнені, чилійці також занадто зарозумілі, а мексиканці нерозривно пов’язані із американцями. Сприйняття рівня життя кубінців та венесуельців свідчить про обізнаність іспанців у історичному минулому цих націй. Ми можемо стверджувати, що ціннісна, понятійна та образна складові відображення концепту LATINOAMÉRICA мають зв’язок із лексемами-топонімами, що є назвами країн латиноамериканського регіону.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

СПИСОК ТЕОРЕТИЧНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Алефиренко Н.Ф. Лингвокультурология: Ценностно-смысловое пространство языка: Учеб. пособие Н.Ф. Алефиренко. Москва: Наука, 2010. 288 с.

2. Бабушкин А. П. Типы концептов в лексико-фразиологической сематике языка. Воронеж: Воронеж : Изд.-во Воронеж.гос. ун-та, 1996. С. 104.

3. Балатова С. С. Сучасне розуміння концепту С. С. Балатова Матеріали II міжнародної наукової конференції *«Актуальні проблеми германської філології в Україні та Болонськии процес»*. Чернівці: Книги – XXI, 2007. С. 38.

4. Брутян Г.А. Язык и картина мира. Философские науки. 1973. № 1. С. 108– 111.

5. Васильев Л. М. Современная лингвистическая семантика в свете когнитивной теории языка, Germanica. Slavica. Turkica. Уфа: 2000. С. 32.

6. Волошин, Ю. К. Общий американский сленг: состав, деривация и функция. Лингвокультурологический аспект: дис. ... д-ра филол. наук: 10.02.19. Краснодар, 2000. 341 с.

7. Воробьев В.В. Лингвокультурология в кругу других гуманитарных наук Русский язык за рубежом. Москва: Изд-во РУДН, 2008. № 2. С. 76 – 82.

8. Гончарова Н.Н. Языковая картина мира как объект лингвистического описания Известия ТулГУ. Тула: Изд-во ТулГУ, 2012. С. 396.

9. Гумбольт, В. Избранные труды по языкознанию. Москва: Прогресс, 1984. 394с.

10. Даниленко Л. Лінгвістика XX-початку XXI ст. у пошуках цілісної теорії взаємозв’язку мови, культури і мислення. 2009. № 5.С. 3–11.

11. Жайворонок В.В. Проблема концептуальної картини світу та мовного її відображення. 2002 №32 С. 51-53.

12. Карасик В. И. Языковые концепты как измерения культуры (субкатегориальный кластер темпоральности). *Концепты*. Архангельск, 1997. С. 156-158.

13. Карасик В. И. Лингвокультурный концепт как единица исследования. 2001. С.75–91.

14. Карасик В. И., Стернин И. А. Антология концептов. Волгоград : Парадигма, 2005. Том 1. С. 478.

15. Карасик В. И., Слышкин Г. Г. Лингвокультурный концепт как единица исследования. Методологические проблемы когнитивной лингвистики: Сборник научных трудов. 2001. С. 76–77.

16. Касевич В. Б. Культурно-обусловленные различия в структурах языка и дискурса, XVI Congries International des Linguistes. 1997. С. 94.

17. Колесов В. В. Язык и ментальность. Санкт-Петербург: Петерб. Востоковедение. 2004. С. 156–178.

18. Корнилов О. А. Языковые картины мира как производные национальных менталитетов. 2002. С. 57.

19. Красавский Н. А. Эмоциональные концепты в немецкой и русской лингвокультурах. Монография. Волгоград : Перемена. 2001. С. 495.

20. Климкова Л. А. Нижегородская микротопонимия в языковой картине мира: монография. Москва: Арзамас, 2007. 394 с.

21. Колшанский Г.В. Объективная картина мира в познании и языке. Москва: Наука, 1990. 108 с.

22. Кравченко Е.В. Вопросы когнитивной лингвистики. Языковая картина мира: Лингвистический и культурологический аспекты. Бийск: БГУ, 1998. № 1. С. 260 – 263.

23. Красных В.В. Этнопсихолингвистика и лингвокультурология: Курс лекций. Москва: ИТДГК «Гнозис», 2002. 284 с.

24. Кубрякова Е. С. О ментальном лексиконе: лексикон как компонент языковой способности человека. *Актуальные проблемы современной лингвистики* сост. Л. Н. Чурилина. Москва: Флинта : Наука, 2006. С. 141.

25. Левченко О. Лінгвокультурологія та її термінна система. *Вісник Нац. унту «Львів.політ.»*. Львів, 2003. № 490. С. 105 – 113

26. Лихачев Д.С. Концептосфера русского языка. Русская словесность: антология под ред. В.П. Нерознака. Москва: Academia, 1997.С. 280-287.

27. Манакин В.Н. Сопоставительная лексикология В.Н. Манакин. Київ: Знання,2004. 326с.

28. Маслова В.А. Лингвокультурология. Москва: Academia, 2001. 208 с.

29. Маслова, В. А. Введение в когнитивную лингвистику: учеб. Пособие. Москва: Флинта: Наука, 2006. 296 с.

30. Палашевская И.В. Концепт закон в английской и русской лингвокультурах: автореф. дис. канд. филол. наук.: 10.02.20. Волгоград, 2001. 23 с.

31. Пименова М.В. Душа и дух: особенности концептуализации. Кемерово: ИПК «Графика», 2004. 386 с.

32. Пименова М.В. Этногерменевтический аспект концептуальных исследований: Социокультурная герменевтика: проблемы и перспективы. Сборник научных статей международной конференции. Кемерово: Комплекс «Графика», 2002. С. 116-119

33. Попова З. Д, И. А. Стернин, Интерпретационное поле национального концепта и методы его изучения. Культура общения и ее формирование. Воронеж, 2001. С. 34-56.

34. Попова З. Д., Стернин И. А. Язык и национальная картина мира. Воронеж: Истоки, 2002. С. 60.

35. Попова З. Д. Понятие «концепт» в лингвистических исследованиях. Воронеж: 2007. С. 111.

36. Попова З. Д., Стернин И. А. Когнитивная лингвистика. Москва: АСТ: Восток-Запад, 2007. С. 314.

37. Приходько А. М. Концепти і концептосистеми в когнітивно-дискурсивній парадигмі лінгвістики. Запоріжжя : Прем’єр, 2008. С. 332.

38. Приходько А. М. Концепты и концептосистемы. Днепропетровск: Белая Е. А., 2013. С. 307.

39. Селіванова Олена Сучасна лінгвістика: термінологічна енциклопедія. О.О. Селіванова. Полтава: Довкілля-К, 2006. 716 с.

40. Степанов, Ю. С. Консепты : Словарь русской культуры. Москва: Акад. проект, 2004. С. 991 .

41. Степанов Ю. С. Концепты. Тонкая пленка цивилизации. Москва: Языки русской культуры, 2007. С. 248.

42. Слышкин, Г. Г. Лингвокультурные концепты и метаконцепты. Воронеж. : Перемена, 2004. С. 340 .

43. Телия В.Н. Метафоризация и её роль в создании языковой картины мира. Роль человеческого фактора в языке: Язык и картина мира. Москва: Наука, 1988. С. 173 – 204.

44. Убийко В.И. Концептосфера человека в семантическом пространстве язика. *Вестник ОГУ*. Москва, 2001. С. 102-110

45. Филатова, Н.И.Испанские пословицы и поговорки в контексте межкультурной коммуникации: Теория и практика преподавания иностранных языков и культур в различных условиях. Тезисы Всероссийской научно-методической конференции (Лемпертовские чтения IV). Пятигорск: Изд-во ПГЛУ, 2002. С. 127-128.

46. Фрумкина Р. М. Концепт, категория, прототип. Москва: Новое литературное обозрение, 2000. С. 2 – 28.

47. Штерн, І.Б. Вибрані топіки і лексикон сучасної лінгвістики. Енцикл. Словник для фахівців з теоретич. гуманіт. дисциплін та гуманіт. інф-ки. Київ: «АртЕк», 1998. С. 336 .

48. Юрченко О. В. Дефініція концепту в сучасних лінгвістичних дослідженнях. *Вісник Запорізького національного університету*. Запоріжжя, 2008. С. 268–272.

49. Ana Maria Muñoz Rubio. Chistes de la españa profunda y del mundo mundial. 2001, 84 p.

50. Douglas Den Uyland Tibor R. MachanRecent Work on the Concept of Happiness American Philosophical Quarterly. 1983. No2. P. 115-134.

51. García-Page Sánchez M. Introducción a la fraseología española. Estudio de las locuciones. 2008. 527 p.

52. Gómez Font A. La lengua española y la prensa escrita. Congreso de Sevilla. 1992.URL:https://cvc.cervantes.es/obref/congresos/sevilla/comunicacion/mesaredon_gfont.htm (дата звернення: (26.10.2021)

53. García Yebra V. El interés por las paremias. Madrid, 1993. P. 11–16.

54. Herrera Vázquez L. Actualidad investigativa y perspectivas de la lingüística cognitiva: tiempo, espacio y metáfora. *Literatura y lingüística.* 2016. P. 349– 368.

55. Jesús de las Heras. Los chistes verdes españoles. Encuadernación en tapa blanda de editorial. 2000. 245 p.

56. Moulines Castellví, C. Ulises. La estructura del mundo sensible. Sistemas fenomenalistas. Barcelona. Ariel. 2000. P. 98.

57. Soledad Gonzalez D. El cuerpo en la Lingüística Cognitiva: la metáfora conceptual y el embodiment. Correspondencias & Análisis. 2017. № 7. P. 187– 195.

58. Ulasin B. Comparaciones y refranes en el español coloquial. 2009. P. 12–13.

СПИСОК ЛЕКСИКОГРАФІЧНИХ ДЖЕРЕЛ

59. Alberto Buitrago Diccionacio de dichos y frases hechas. Espasa Libros, S. L. U., 2012. 989 p.

60. BuscaPalabra. URL: https://www.buscapalabra.com/ (дата звернення 05.10.2021).

61. Diccionario Clave. URL: http://clave.smdiccionarios.com/app.php (дата звернення: 02.10.2021).

62. Diccionario de la lengua española. Edición del Tricentenario. URL: http://dle.rae.es/ (дата звернення: 02.10.2021).

63. Diccionario de refranes (3ª ed.) Real academia española. Juana garcia campos, ana barella. 2010 432 p.

64. Diccionario de Sinónimos Online https://www.sinonimosonline.com (датазвернення 05.10.2021).

65. Manuel Alvar Ezquerra, Diccionario actual de la lengua española, VOX Barcelona. Bibliograf, 1990. 420 p.

66. Maria Moliner, Diccionario de Uso del Español (DUE). 1984. 1608 p.

67. Ramos A., Serradilla A. Diccionario AKAL del español coloquial. AKAL ediciones, 2000. 384 p.

68. WordReference.com. Online Language Dictionaries. URL: https://www.wordreference.com/ (дата звернення 05.10.2021).

СПИСОК ДЖЕРЕЛ ІЛЮСТРАТИВНОГО МАТЕРІАЛУ

69. EL PAÍS: el periódico global. URL: https://elpais.com (дата звернення: 10.11.2021).

70. INFOBAE: Hacemos periodismo. URL: https://www.infobae.com/ (дата звернення: 10.11.2021).

71. LA REPÚBLICA: primer periódico económico, empresarial y financiero. URL: https://www.repubblica.it/ (дата звернення: 10.11.2021).

RESUMEN

Objeto de investigación: el concepto de LATINOAMÉRICA.

Objetivo: estudiar la representación del concepto de LATINOAMÉRICA como un constructo mental verbalizado estructural y sustancialmente complejo de la conciencia humana en la unidad de sus componentes conceptual, figurativo y valorativo en la imagen del mundo en español.

La base teórica y metodológica: La base teórica del estudio se basa en los principios básicos de la lingüística cognitiva desarrollados en los trabajos de diversos científicos e investigadores, tales como: L.I. Grishaeva, V. Humboldt, V.I.Karasyk, G.V. Kolshansky, M.V. Pimenova, Z.D. Popova, VI Postovalova, I.A.Sternina, V.M. Telia, R. H. Khairullina, J. Link, L. Weisgerber, I.O.Golubovska, VL Ivashchenko, VV Жайворонок, С.Я. Yermolenko, L.A.Lisichenko, V.M.Rusanovsky y otros.

Los resultados obtenidos son que la serie formadora de palabras del token “Latinoamérica” es pequeña. Tiene solo unas pocas raíces comunes, como latinoamericano, latinoamericana y América Latina y Latino América. Aunque, cabe señalar que la serie sinónima está más representada: sudamericano, americano, amerindio, criollo, hispanoamericano, indiano, sudaca e iberoamericano.

Podemos notar que el concepto de LATINOAMÉRICA en la lingüística española está representado por el arquetipo-sustantivo "Latinoamérica", que agrupa alrededor de una serie de otras unidades léxicas, sem diferencial en la periferia cercana del concepto LATINOAMÉRICA, a saber: Argentina, Bolivia, Chile Bolivia, Cuba, Ecuador, El Salvador, Guatemala, Honduras, México, Nicaragua, Panamá, Paraguay, Perú, Puerto Rico, República Dominicana, Uruguay y Venezuela. El campo nominativo del token-clave representativo del concepto LATINOAMÉRICA no es expansivo, ya que está representado por solo dos tokens: Hispanoamérica e Iberoamérica.

Asimismo, a partir del análisis de diversas definiciones de diccionario, podemos concluir que el token-representativo del concepto LATINOAMÉRICA –

"Latinoamérica" como nombre propio, sobre todo, corresponde a una gran área, incluyendo un conjunto de países del Continente americano, en el que se hablan idiomas derivados del latín, incluido el español.

Palabras clave: *concepto, LATINOAMÉRICA, lingüocultura, visión del mundo, estructura conceptual.*

Декларація академічної
доброчесності здобувача ступеня
вищої освіти ЗНУ

Я, Скоч Анжеліка Романівна, студент(ка) 2 курсу, форми навчання денної, факультету іноземної філології , спеціальність 035 Філологія, адреса електронної пошти angelikaapanaskovich@gmail.com,

- підтверджую, що написана мною кваліфікаційна робота на тему **«Актуалізація концепту LATINOAMÉRICA в іспанській лінгвокультурі»** відповідає вимогам академічної доброчесності та не містить порушень, що визначені у ст. 42 Закону України «Про освіту», зі змістом яких ознайомлений/ознайомлена;
- заявляю, що надана мною для перевірки електронна версія роботи є ідентичною її друкованій версії;
- згоден/згодна на перевірку моєї роботи на відповідність критеріям академічної доброчесності у будь-який спосіб, у тому числі за допомогою Інтернет-системи, а також на архівування моєї роботи в базі даних цієї системи.

Дата_____ Підпис_____ ПІБ (студент) _____